

12 Seznam příloh

12.1 Přepis rozhovoru s respondentkou A.

Rozhovor proběhl 2. ledna 2015 v sedmáct hodin, v restauraci na doporučení respondentky. Stručně informuji respondentku o účelu výzkumu. Respondentka podepisuje informovaný souhlas.

(Respondentka nabízí tykání)

A) Výzkumnice: Tak jo, tak jestli bychom mohli začít tím, že byste mi řekla něco o svém profesním životě, kde jste začínala..., kde jsi začínala, pardon, a něco o vaší poslední pozici.

Respondentka: No..., já bych vzala tu předposlední. (Směje se.)

Výzkumnice: Dobře. Jak ti to vyhovuje.

Respondentka: (1AA) Takže začínala jsem v (název společnosti) jako primista, pak jsem byla jako metodik, že jsem školila lidi, učila jsem lidi, a pak jsem šla na vedoucí kanceláře.

(2AA) Tam jsem prošla několika kurzama, a teďka na poslední pozici jsem byla jako ředitelka v bance.

B) Výzkumnice: Jako metodik jsi měla nějaké kurzy měkkých dovedností?

(Vrtí hlavou, zamýšlí se)

Výzkumnice: Např. komunikační?

Respondentka: (3BA) To jsem měla, měla jsem to jako vedoucí kanceláře.

C) Výzkumnice: Dobře, tak jo, tak jak jsem tedy vyrozuměla, tak ty máš s koučováním nějakou zkušenost.

Respondentka: (4CA) Mám.

Výzkumnice: Mohla bys mi o ní něco povědět?

Respondentka: (5CA) Já jsem si udělala..., nebo sama jsem se přihlásila do koučování, protože mě to strašně zajímalo, tak jsem si platila kurz koučování, kdy jsem nedodělala tu akreditaci. (6CA) Ale procházela jsem kurzem..., asi půl roku se to vyvíjelo, takže půl roku jsem chodila různě na to koučování, s tím, že mě tam učili, co to vůbec koučování je.

(7CA) Kdy jsem zkoušela dělat nějaký koučovací rozhovory. (8CA) No a na závěr měla být vlastně práce akreditační, kdy jsem měla udělat hodinovou nahrávku s koučovacím rozhovorem, jak videonahrávku, tak jsem měla udělat audionahrávku. (9CA) A v rámci toho bych pak měla tu akreditaci kouče. (10CA) Což jsem nesplnila.

D) Výzkumnice: Takže v rámci toho tréninku jsi byla i v pozici toho koučovaného. A někdy v práci jsi byla v takové pozici?

Respondentka: (11DA) V pozici koučovaného jsem byla, to jsem chodila vlastně ještě i já sama, vlastně na koučink. (12DA) Teďka v rámci poslední práce, tak jsem se nechávala já koučovat. (13DA) A zkoušela jsem zase to koučování i já na lidech.

E) Výzkumnice: Dobře, děkuju. Ráda bych se teda bavila o té situaci, kdy ty jsi byla v pozici koučovaného. Tak na co se to zaměřovalo?

Respondentka: (15EA) Zaměřovalo se to právě na tu pozici, na tu poslední. (16EA) Na tu ředitelku v bance. (17EA) Kdy jsem se nechávala koučovat víceméně na to, abych..., protože jsem přišla do nového prostředí, kde jsem dostala skupinu lidí, takže na to, abych se dostala do té skupiny lidí, abych vlastně s těma lidma efektivně pracovala, jak s nima pracovat, a jak se k nim přiblížit, a prostě, řešili jsme tak pak různé operativní věci, co jsem prostě potřebovala v rámci toho koučinku. (18EA) Jak třeba pracovat s některýma lidma, který byli trošičku problematický, jakej k nim mít přístup.

F) Výzkumnice: Dobře. A bylo to teda tvoje rozhodnutí?

Respondentka: (19FA) Bylo to moje rozhodnutí.

G) Výzkumnice: Tak jo. A obecně, s jakýma problémama myslíš, kromě toho, co jsi mi teď říkala, by se lidi měli obracet na kouče? Ty sama koučuješ?

Respondentka: (20GA) Já sama úplně takto nekoučuju, znám to, ale sama prostě nekoučuju lidi. (21GA) Nicméně jsem se nechávala koučovat a i nadále procházím... není to vyloženě..., je to takovej psychologicko-koučovací systém, kdy se zabýváme nějakýma věcmi z hlediska osobních..., takže pak já mám i svůj vlastní osobní koučink, kde si řeším prostě svoje osobní problémy.

H) Výzkumnice: To je super, k tomu se za chvíli dostaneme. A jak by sis představovala ideálního kouče? Měl by mít nějaký vzdělání třeba v oboru toho člověka, kterýho koučuje, nebo by měl být zaměřenej spíš do psychologie?

Respondentka: (21HA) Já si myslím, že musí mít určitě..., k člověku, ke kterému bych se šla koučovat, tak za prvé, toho člověka... musím mít na něj nějaký reference, musí... abych k němu měla důvěru, aby mi byl sympatickej, abych se mu chtěla otevřít, že jo. (22HA) Protože pokavaď se u toho člověka nebudu cejtít v bezpečí, tak se mu neotevřu, a nebude mít to koučování ten správnej efekt, jakej by to mělo mít.

Výzkumnice: Dobře. A myslíš, že je podstatný, aby věděl něco o tom tvým oboru?

Respondentka: Ne.

Výzkumnice: Takže vidíš jako podstatnější ty osobnostní charakteristiky.

(Kýve hlavou)

I) Výzkumnice: Dobře. Tak jo, tak možná se podíváme na tu psychoterapii. Nějakou vlastní zkušenost přímo s psychoterapií máš?

Respondentka: (23HA)Mám.

Výzkumnice: Může se zeptat, čeho se to týkalo?

Respondentka: (24HA) Týká se to celkově mého vztahu já a partner, a já a rodina.

Výzkumnice: Prima. Můžeš říct něco o té své psychoterapii? Jak to zhruba probíhá? Jak dlouho tam chodíš?

Respondentka: (25HA) Chodím tam víceméně rok.(26HA) Kdy řeším to..., vždycky to, k čemu to sklouzne... já prostě s ním řeším aktuální věci, který zrovna potřebuju řešit, takže řeším buďto práci, nebo jsem řešila ty svoje osobní problémy. (27HA) Takže tam je to tak napůl, kdy to není přímo koučink, tak jak by měl správně vypadat, že bych si na to měla přicházet sama, ale mám tam samozřejmě i ty rady v rámci tady těchto věcí. (28HA) Takže můžu říct, že oba dva ty lidi..., protože já chodím, nebo víceméně navštěvovala jsem dva, a kdy jeden je jako psycholog-kouč a druhý je spíš jako kouč, ale má taky varianty prostě z té psychologie.

I) Výzkumnice: S jakým problémem myslíš, že by se tak lidi můžou na psychoterapeuta obracet. Obecně.

Respondentka: (29IA) No..., já si myslím, že by se každý měl obracet. (Směje se)

(30IA) Protože každý svým způsobem prostě nějaký problém má. (31IA)A víceméně obracet by se měl ten člověk, který chce s tím něco dělat. (32IA) Jako ten, který není spokojený, chce na sobě pracovat, chce se nějakým způsobem posunout, a chce řešit ty věci od sebe, a nechce to svalovat jenom na okolí, ale prostě nedokáže si s tím poradit sám, s těma věcmi. (33IA)Chce se prostě v osobním životě jako rozvinout. Tak s takovým člověkem by se mělo asi pracovat.

J) Výzkumnice: A kdybys to třeba měla srovnat s tím koučováním a říct nějaký konkrétní problém, se kterým by ses obrátila na kouče, a se kterým by ses obrátila spíš jako na psychoterapeuta...

Respondentka: (34JA) Tak to nevím. (35JA) Takhle na kouče jsem se obracela vyloženě s věcmi, co se týkají práce, co se týkají mých pracovních vztahů, kam jsem se chtěla posunout z hlediska tohoto, tak jsem vyhledávala profesionálního kouče. (36JA)Tam, kde jsem chtěla řešit osobní věci, nejenom pracovní, tak tam jsem měla tuto variantu psychoterapeuta.

K) Výzkumnice: Dobře, děkuju. Analogicky k tomu koučování, tak kdyby sis měla představit ideálního psychoterapeuta, tak jak by měl vypadat?

(Zamýšlí se...)

Výzkumnice: Myslím třeba s tím vzděláním. Jaký by měl mít vzdělání? Jaký by měl osobní vlastnosti?

Respondentka: (37KA) Tak první, co já bych tam viděla jako plus, tak je to, že když poprvé přijdu takhle k tomu psychologovi, tak tam pro mě musí být ta sympatie, a musí mi ten člověk sednout už po prvním rozhovoru, kdy se spolu bavíme. (38KA) To znamená, že mně musí být příjemný, musí tam být

vzdělání, to určitě. (39KA)Jinak teda nevím, já jsem takhle nad tím nepřemýšlela, co všechno by tam mělo být.

Výzkumnice: Dobře, a teďka jsi mluvila jako by o kom? Kdybychom to měly opravdu rozdělit na dvě různé profese, třeba na to pracovní koučování, a dejme to osobní koučování, myslíš, že by ty lidi měli být rozdílný? Nebo jsou ty charakteristiky prakticky stejný?

Respondentka: (40KA)No tak kouč...víceméně...je to rozdílný, když to vezmu i tak, jak jsem to měla, tak prostě vyloženě kouč byl člověk, za kým jsem chodila z toho pracovního hlediska, tak ten spíš byl, že mi kladl ty otázky, na to, abych já si přišla na ten svůj problém, abych já se v tomhle směru posunula, ale bylo to prostě na bázi profesní, ale nebylo to osobní, že bych se tomuto člověku chtěla svěřovat s osobními věcmi, s osobními problémy. (41KA) Potom je tam větší intimita v rámci toho psychologa.

(42KA) Tam to беру, že by to mělo být intimní čistě mezi jenom tím člověkem, nejsou tam jiný profesní vazby. (43KA)A asi bych tam měla dodat, proč to tak říkám, tak já jsem měla kouče z té předchozí práce, takže měl znal z čeho, znal mě, jak jsem tam fungovala, znal i moje obchody. (44KA) Takže ten psycholog pak pro mě byla vlatně cizí osoba, kterýho беру prostě jako profesionála, u který tady před ní řeknu ty svoje věci, probereme to, a ona mi dává i rady, jo? (45KA)Což u toho kouče je tedy to, že já si na to přijdu, ale od toho psychologa i já chci jako poradit. Jsou to různé metody.(46KA) To je hrozně podstatný. (47KA)A to dělá spousta lidí a firem, protože přejmenuje trenéra na kouče, nebo ho pošle na nějaký koučovací rozhovor, a správně kouč, aby byl koučem, a pomohl těm lidem, tak musí mít neskutečně mnoho hodin nakoučováno. (48KA)Nestačí to, že projde kurzem a udělá dva náslechy a myslí si, že je kouč. Nebo udělá akreditaci a je správně kouč. (49KA)Z tohoto důvodu já jsem ani na tu akreditaci nešla. (50KA)Protože já jsem věděla, že já mám sama problém nevyřešený ještě u sebe. (51KA) A že nejsem schopná vstřebávat a koučovat ještě další lidi. (52KA) Já jsem chtěla vědět, a to mi ten seminář splnil, o čem koučování je. (53KA) Protože koučování strašně často spadá do manipulace, že to není koučování, ale manipulace s lidma.

Výzkumnice: A vidíte to jako...nebo vidíš, pardon...vidíš to jako důležitý, aby ten kouč měl svoje věci vnitřně vyřešený, aby to do toho netahal?

Respondentka: (54KA) Je to jenom člověk. Je to jenom člověk. (55KA) A ten člověk by se měl věnovat profesně, neměl by tam být zaháčkovaný, neměl by být prostě jako opravdu tou atmosférou pohlčený, a tím prostředím z té firmy. (56KA) A vyřešený...prostě je to člověk, jako každý člověk má určitý problém, takže nebude mít vždycky všechno vyřešený. (57KA) Ale zrovna když je na to, na co bych já ho potřebovala, tak v tomto směru on by mi

měl pomoci a řešit ty věci tak, aby mně pomáhal. (58KA) Ale já nejsem schopná, a nebyla jsem schopná, protože jsem zahlcená, a cítím to na sobě, ještě v tomto pomáhat těm lidem. (59KA) Že se na to prostě necítím ještě přebírat pocity. (60KA) A navíc, co mě ještě dělalo problém, že jako správný kouč bych si měla dělat poznámky a víceméně to, co on řekl, na to, co mi řekl, se ho ptát otázkama tak, aby on na to přišel. (61KA) A já jsem nebyla schopná udržet tu pozornost. (62KA) A navíc já jsem vždycky šla těma svýma radama, což už nespádalo do toho koučinku, ale do té manipulace, že jsem ho chtěla mít někde. (63KA) Podle svýho pohledu, a ne odproštěná.

(64KA) Podle mě je problém, že je hodně manažerů, kterým už se nechce řídit lidi, takže si udělají hopsa kurz na kouče, a začne koučovat. (65KA) A dává tam ty svoje rady, ale nekoučuje. (66KA) Pak je hodně firem, který jdou za tímhle moderním trendem, a řekne si: "fajn, teď se to přejmenovalo, najdeme si kouče." (67KA) Takže je přihlásí na hopsa kurz kouče, a myslí si, že ty lidi budou koučovat.

L) Výzkumnice: Kdybychom si měli představit, že lidi obecně mají na tyhle profese nějaký názor. Jaký může být, když s tím nemají žádnou zkušenost? A kde by k němu mohli přijít.

Respondentka: (68LA) Tak tady se to celkově, co jsem tak zahlédla, bere, že víceméně i psychologové přejmenovávají na kouče, protože to i líp zní. (69LA) To, než by ty lidi řekli, že jdou k psychologovi, tak říkají, že jdou ke koučovi, takže si myslím, že ty názory jsou tak, že když jdou ke koučovi, tak budou prostě řešit pracovní věci a i z hlediska třeba práce, když by se měli rozvíjet, tak vyhledávají jako kouče na to, že jim dává přímo to stanovisko. (70LA) Což ten psycholog, tak tam by řešili i ty svoje věci. Já nevím, jestli teda se dobře chápeme.

Výzkumnice: Jo, jo, chápu to. Úplně na začátku jsi řekla, že psychologové se přejmenovávají na kouče, myslíš, že ze strany veřejnosti je tam tedy nějaká negativní konotace?

Respondentka: (71LA) Ano, mám pocit, že ty lidi, když jako pak říkají a jdou, takže tady je svým způsobem pak citlivost, ty lidi, když by měli říct, že mají svýho psychologa, se kterým si jdou povykládat, nebo svýho psychoterapeuta, tak hodně lidí...ne, že oni by si to sami přejmenovávali, ale hodně lidí si to pojmenovává, že jde prostě za koučem.

Výzkumnice: No a ty kdy by ses s někým bavila, řekla bys, že jdeš k psychoterapeutovi?

Respondentka: (72LA) Ne, řekla bych, že mám kouče. (73LA) A strašně moc lidí takhle chodí, akorát, že tady v té České republice všichni schovávají, rozumíš. (74LA) Protože v Americe je to běžný, že kdekdo chodí, a hodně mých kolegů tam chodí. (75LA) Je to prostě..., ono to potřebuješ, to není to o tom, tak, jak tady si myslí, že jsi prostě

blázen, ale prostě chodíš zjišťovat, jak se vzdělávat dál, a uvolňuješ sebe a ty svoje energie. (76LA) Možná je to tím, že pomotávají psychology a psychiatry. (77LA) A možná proto radši říkají, že jdou ke koučovi. Není tady ta osvěta.

(78LA) Ani já se o tom veřejně nebavím. (79LA) Já třeba tehdy svým podřízeným, když jsem to viděla na těch holkách, a měly nějaký...to zavnímáš, že to není úplně v cajku, protože, já nevím, měli třeba zdravotní problémy a tak dále, tak když jsme se bavily, tak jsem jim říkala, jestli by nebylo dobrý zajít si...ke koučovi. (směje se) (80LA) Ale pak třeba jdou, a pomáhá jim to. (81LA) Strašně moc, tadyta generace, jak jsem já, už tadyto vyhledává, protože potřebuje na sobě zapracovat, potřebuje to jinak, protože ten trend je teďka..., protože je to v dnešní době jako hrozně podstatný, aby ty lidi se dostali do takové té pohody, protože, když si všimneš, tak je spousta lidí. (82LA)...nebo spousta ženských třeba, a tady v Praze obzvláště, který mají přes třičet, honí kariéru, nebo jsou v práci, nemají partnerský vztah, a nemají tu rodinu. (83LA) Jsou vyčerpaní, chodí od rána do práce, do večera, a nemají čas na ten svůj soukromý život. (84LA) A tady tyto ženy, který jsou zvyklý honit tu kariéru, byly zvyklý se starat samy o sebe, ty už mají velký problém v tom, aby se sžily s tím partnerem, a aby se někomu přizpůsobily. (85LA) A to je i můj důvod. (86LA) Protože já jsem zvyklá, že se sama o sebe postarám, že si sama vydělám, nejsem zvyklá se nikomu podřízovat..., máš nějaký svůj zaretý rytmus, a teď, když ti do tohoto rytmu, protože už pociťuješ ten pud, že teda bys tu rodinu chtěla, a chceš tam dát toho partnera, tak je to problém, protože do toho svýho napjatýho harmonogramu, kdy máš na prvním místě práci, tam máš dát toho partnera, a najednou se ti to nesladuje. (87LA) A toto si myslím, že je v dnešní době velký problém této populace.

(88LA) A v dnešní době to spousta lidí řeší, a chodí, akorát se bojí, a neví ke komu. (89LA) Rozumíš, protože je strašně málo..., zase, když se podíváš, třeba partnerských psychoterapeutů. (90LA) Protože já většinou řeším partnery. (91LA) A ty si potřebuješ zjistit vůbec, jak toho partnera do toho života si dát, že jo. (92LA) A tady si myslím, že je pro vás velký prostor.

(93LA) Takže tam jsou velmi otevřené dveře. (94LA) Myslím si, že je škoda, že tady toho tolik není, že tu není taková osvěta, ale myslím si, že to bude trvat chvíli, a bude to tady. (95LA) Ještě je málo lidí, co by vyloženě šlo a řešilo to. (96LA) Řeší to natajno, řeší si to v sobě, a málo lidí je, co by vyloženě vyhledalo, nebo šlo se o tom pobavit

Výzkumnice: Ještě by mě zajímalo, jestli to, co děláš u kouče, nebo toho psychologa, přináší takový výsledky, který jsi od toho čekala. Pomáhá ti to nějak?

Respondentka: (97LA) Mně pomáhala vlastně ta kombinace těch dvou. (98LA) Viceméně s koučem jsem řešila tu danou problematiku, kdy já jsem si nacházela to řešení a to jsem aplikovala, a u toho psychologa jsem šla víc do detailu. (99LA) Jako víc jsem se tam otevřela. Uměl ze mě vytáhnout tu podstatu, šel prostě hloubš, než třeba ten kouč, tam jsme se prostě zabývali tou danou problematikou.

Výzkumnice: Myslíš si, že by to profesní koučování teda neměla sklouznout k ničemu moc osobnímu?

Respondentka: (100LA) Může, může. (101LA) Je spousta lidí, co - ano - jde a řeší tady tohle. (102LA) Ale já jsem to neřešila z toho důvodu, že tam nebyla úplně ta důvěra.

(103LA) Jinak správněj kouč, kdybych si teda měla úplně vybrat, tak bych si možná zvolila, potom, co mám toho psychologa, kde opravdu mám tu stoprocentní důvěru, takže bych možná šla řešit ty věci, i jenom ty profesní, jenom tam. (104LA) Což předtím ne, protože jsem tu zkušenost neměla, začínala jsem s tím, a hledala jsem prostě někoho, kdo by mohl se vnést do toho prostředí, a pomohl mi čistě s tím prostředím a vidět ten posun, tak jsem šla tady do tohoto. (105LA) A co tam ještě já vidím jako zásadní rozdíl, u toho, když to jakoby měřím, tak zásadní rozdíl pro mě, jako pro moje potřeby, co tam byly, tak nebylo jenom to, abych si na to přišla sama - což jako správněj kouč přivede jenom na ty myšlenky, jako že to jde ode mě, že mi správně klade otázky - ale já jsem tam potřebovala kolikrát i tu radu, i jak se třeba nasměrovat, což už není vyloženě jako koučování tak, jak jsem se ho učila. (106LA) Což přesně ten můj kouč mě vedl jenom tak, že mi kladl ty otázky, abych já si na to přišla sama, já si na to odpověděla, a já si sama našla to řešení. (107LA) Což teďka, když to mám, tak já si sice hledám to řešení, ale zajímá mě ještě názor toho člověka, jako jeho názor.

Výzkumnice: Říkala jsi, že u toho psychologa taky probíráš pracovní věci.

Respondentka: (108LA) Tak už mi to teďka vyhovuje. (109LA) Ona je prostě kouč i psycholog, takže teďka to máme prostě jinak. (110LA) Já si myslím, že určitě je důležitý, aby člověk znal něco z té psychologie. (111LA) A že spousta lidí potřebuje prostě k tomu, aby nejen se nasměroval, a přišel si sám na to, ale že hodně lidí potřebuje i takový to utvrzení toho člověka, ke kterému jde, že i si jde pro takovou jakoby radu. (112LA) Ano, já si na něco přijdu, a svým způsobem i takový jako ujištění, že to, na co jsem si přišel, jako ten člověk profesně, na základě toho, jaký má zkušenosti, mi řekne: "ano, to je dobrý směr, tím by se dal, a udělal bych třeba ještě to a to a to." (113LA) A to třeba mě vyhovuje.

Já nevím, jestli jako odpovídám správně, jak bys chtěla.

Výzkumnice: Tak, jak to bylo od Vás, tak je to dobrý. Já vás nechci do ničeho tlačit, abych z vás

dostala ty odpovědi, který chci slyšet. Takhle je to skvělý.

Ty jsi říkala tak nadneseně, že každěj by měl jít k psychologovi...

Respondentka: (114LA) Protože každěj svym způsobem má nějakěj problém nedořešenej, kterej ho brzdí, kterej se mu vrací. (115LA) Prostě dneska ta doba je docela tak náročná, jak v té práci, tak všude, jsou ty požadavky, kde si myslím, že je dobrý, když by třeba ten člověk si mohl jít povykládat někde a slyšet na to taky jiný názor. (116LA) Jak z hlediska pracovního, tak osobního.

M) Výzkumnice: To je hodně obecný. Napadá tě něco úplně konkrétního, nějakěj pojmenovatelněj problém?

Respondentka: (118MA) Pojmenovatelněj...tak třeba hodně lidí si nese něco z minula, třeba z rodiny, co měl, nedaří se mu prostě navázat dobrý vztahy, nebo prostě pořád si hledá toho samýho partnera, tak prostě hledat, proč si toho partnera takhle jako hledám, tenhle ten samý typ, když chci vlastně typ jinej. (119MA) To znamená, že pořád já k sobě přitahuju ty samý typy, takže co dělám tím, že si k sobě přitahuju ty samý typy. (120MA) Ano, asi něco je tam, co mám zakódovanýho, proto si ho takhle hledám, protože mám nějaký vzorec chování, takže tam já jdu do detailu, jaký teda vzorec chování mám, co bych na něm chtěla změnit, například hodně beru to, že třeba teďka, že poslední moje zkušenost je ta, že hodně se snažím vyrovnávat jak kdyby situace. (121MA) Je nějaká situace, třeba v rodině, a já se neumím jak kdyby vyloženě naštvat na toho člověka a vyřvat to, co si myslím, ale držím to v sobě. (122MA) Když vidím, že tomu člověku je to nepříjemný, tak tu situaci jak kdyby vyrovnávám, že tam nedávám ten konflikt, ale snažím se to uhladit, mít to v takové té rovině. (123MA) Což není dobře, protože to mám v sobě. (124MA) Takže teď pracuju na to, jak změnit ten postoj, abych já neublížovala sama sobě, nedržela to v sobě, třeba nepřejídala to a tak dále. A prostě vypustila to ven.

Rozhovor končí. Po poděkování vypínám diktafon. Respondentka zmiňuje konkrétní problémy rozebírané u jednotlivých odborníků.

Říká, že s koučem řešila komunikaci s kolegou, která byla problematická. Zjistili, že nejlépe se jim bude komunikovat, pokud nebudou sedět přímo proti sobě, ale v devadesátistupňovém úhlu. U psychologa řešila, jak mluvit s kolegy potom, co byla z pozice ředitelky sesazena na pozici obchodníka, jak se s tím vnitřně srovnat, a jak se zařadit nově do kolektivu, jak se srovnat s faktem, že ji náslechy provádí bývalý podřízený.

Dále zmiňuje, že kouč by měl být externista. Jako takový dosáhne lepších výsledků než koučující manažer nebo interní kouč. Říká, že interní kouč je vázán penězi firmy. Vnímá ho jako formu kontroly.

Znovu zapínám diktafon, protože mluva se prodlužuje.

O) Respondentka:(130OA)...Ty nevíš, na čem se dohodl ten šéf s tím interním koučem, a nevíš, co je zákulisně. (131OA) Ale kdyby to byl externí kouč, a chtěli by ti opravdu pomoci, tak je to o tom, že si sedneš - sedne si ten člověk, a sedne si ten kouč a domluví se otevřeně, protože koučování má být otevřený, že se chci někam posunout, tak se domluví otevřeně, kam se teda posuneme, jaký budou kroky, a kam ten šéf chce zacílit toho člověka, a ten člověk má s tím být srozuměný, jaký kroky tam budou vést. (132OA) Protože, když ti přidělí toho kouče z vrchu jako formu kontroly, tak ty se snažíš ukazovat jako nejlepší...ty se neukazuješ, jak to děláš opravdu, aby ses opravdu posunula. (133OA) Ty se ukazuješ tomu koučovi, protože víš, že on tam není jako kouč, ale jako kontrola, tudíž jdeš s těma nejlepšíma věcmi, a podle těch daných předpisů, jak bys měla dělat, protože ho tam máš. (134OA) Abys ten výstup měla co nejlepší. (135OA) Takže ti to nepomůže. (135OA) A to by tak právě nemělo být, správný kouč a externí kouč, tak musí prostě ten člověk, který je koučovaný, mít tam tu důvěru a musí tam být taky to, že to, co já řeknu tomu koučovi, je důvěrný, a nedostane se to dál.

(136O)A za další pokud..., že by to nemělo být tak, že pokud máš toho kouče, protože koučování není otázka jednoho dvou hodin, aby ti to udělalo posun, ale mělo by to být dlouhodobý hledisko.(137OA) Ten kouč by s tebou měl začít, dát ti nějaký úkoly, ty bys měla na sobě začít pracovat, pak přijít, on by to měl zhodnotit, a takhle se posouvat. (138OA)Takže je to třeba otázka roku. (139OA) A ne prostě otázka třech hodin, ty ti nedaj nic. (140OA)Protože co on o tobě po těch třech hodinách ví? (141OA) Ty za ty tři hodiny nejsi schopná udělat to zlepšení, takže je to dlouhodobej proces, za tři hodiny si nejsi ani schopná nic uvědomit. (142OA)Takže by to mělo být v tomhle směru.

Výzkumnice:Rozumím tomu správně, že pro vás je hlavně důležitá důvěra?

Respondentka: (143OA)Ano, protože to jinak nemá smysl. (144OA) Ještě já, já kdybych byla v pozici toho šéfa, a chtěla bych dát někomu koučování, tak

jak jsem to zkoušela dávat jednomu člověku, ale nepodařilo se nám to potom rozjet, tak by to bylo potom o tom, když jsem se o tom domlouvala s tím koučem, jaký by byl ten cíl, tak ona říkala: "To jo, ale je potřeba tohle všechno si říct v rámci nás všech, kam se posunem, já to nějakým způsobem povedu, vy uvidíte, jestli je je tam nějaký zlepšení nebo není, a budeme se bavit o dalších krocích, ale vždycky otevřeně, my tři."(145OA) A ona mi dá akorát výstup, jak pracovali, nebo jaký kroky třeba dělali, v čem viděla to zlepšení, ale nebude mi dávat kritiku, prostě nebude tam to, že bude na toho člověka nosit, kde co on dělal, jestli plní tamto nebo neplní, ale prostě bude tam jasný cíl, kam se posunem. (146OA) Protože pokud ten člověk tam nebude tam mít tu důvěru, nebude mít důvěru ve mně, nebude to brát jako přísun, nebude to brát tak, že bude chtít na sobě pracovat, ještě to je tam strašně podstatný, že ten člověk, který má být koučovaný, musí s tím souhlasit a musí chtít se někam posunout. (147OA) Protože pokud nebude chtít, tak jsou to zbytečně vyhozený peníze.

P) Výzkumnice: Můžu se jenom zeptat, s tím pracovníkem, co jste ho chtěla poslat ke koučovi, tak z jakýho důvodu, nebo byl nějaký konflikt, v čem se měl zlepšit?

Respondentka: (148PA) Bylo tam to, že jsem mu vzala nějaký obchodníky, a protože tam byl v tomto směru konflikt, takže jsem potřebovala, aby si vybuodoval znovu svoji strukturu, a aby dostal chuť znova vlastně na tom pracovat. (149PA) Takže aby se mi posunul výsledkově. (150PA) Což nakonec k tomu nedospělo a já jsem zaplatila alespoň tři hodiny k tomu, aby si on, a to jsem si takhle s tou koučkou domluvila, že jí zaplatím tři hodiny, aby on si tam šel na ty tři hodiny, protože jsme se nemohli domluvit na tom dlouhodobějším postupu, a aby on si tam vyřešil, co on sám chce. (151PA) A mě nezajímala zpětná vazba. (152PA) Já jsem chtěla, aby mu to pomohlo. (153PA) A jestli si tam bude řešit osobní věci, nebo pracovní, to mi bylo jedno.(154PA) Já jsem nechtěla žádnou zpětnou vazbu. (155PA) Protože kdybych chtěla zpětnou vazbu, tak bychom se museli sejít my tři, a domluvit se, co já budu chtít za to, že ho tam posílám.

12.2 Přepis rozhovoru s respondentem M.

Rozhovor proběhl 15. února 2015 v osmnáct hodin, v klidné kavárně na doporučení respondenta. Stručně informuji respondenta o účelu výzkumu. Respondent podepisuje informovaný souhlas.

A) Výzkumnice: Dobře, tak se dáme do toho. Mohl bys mi říct něco o své pozici, jak ses sem dostal?

Respondent: (1AM)Oukej, tak něco o pozici...Já jsem vlastně začal pracovat legálně v osmnácti letech, kdy mě k tomu dotlačily okolnosti, řekněme.

(2AM) A to nejzajímavější, pracoval jsem v consultingu, potom jsem přešel do (název společnosti), takže do péče o nemovitosti, skončil jsem na pozici finančního kontrolora, v rámci těch svých zkušeností jsem nastoupil do (název

společnosti), a založil oddělení nákupu u akciovky, kde účelem bylo...nechci říct úplně zmasírovat, ale dostat pod křídla dodavatele. (3AM) Takže to byl takovej menší challenge. (4AM) A bylo to v atmosféře, kdy oni neznali vůbec něco jako nákup. (5AM) Najednou se museli někomu reportovat, a museli někomu odpovídat, a věkové průměr byl čtyřicet šest, a mně bylo dvacet dva, takže to bylo takové..., ani ne, že ten report by byl ten report, ale problém byl jako poslat ten report mladému klukovi. (6AM) Takže byly takové vnitropodnikové války. (7AM) Byla to francouzská firma, a po dvou letech jsem si říkal, že už je to dost. (8AM) Kdy takový příběh, který vždycky říkám, je, že jsem jednou volal do Francie o půl desáté, a ten člověk mi řekl: "take it easy, man, take it easy, je půl desáté." Oukej, tak promiň. O půl jedenácté byl na obědě, takže to jsem taky neuspěl, a o půl druhé, když jsem říkal, že na to fakt spěchám, tak říkal: "sorry, je půl druhé, a já už končím." A já, v České republice, jsem to opravdu potřeboval. (9AM) Takže to byla taková zkušenost z Francie, kdy se víc domluví lidé, kteří jsou politikové a politrukové. (10AM) Tak jsem si říkal, že změním nějak svůj záběr. (11AM) Takže jsem šel k (název společnosti). Před třemi týdny zpátky. (12AM) A musím říct, že zatím velké nadšení, protože je to vyšší korporát, než to bylo předtím v (název společnosti). (13AM) Je to americká firma, takže se tam hodně hodnotí výkon, tam se nehledí na to, jestli jsi tam tři hodiny nebo dvanáct hodin denně, máš nějaké tasky, které musíš dělat. (14AM) Což mi vyhovuje. (15AM) U těch francouzů to byly meetingy pro meetingy, jenom abychom si udrželi kontakt. (16AM) Tady jsou meetingy efektivní, a jdeme dál. To se mi líbí. Takhle.

B) Výzkumnice: Říkáš "vyšší korporát," tak je to pro tebe důležitý, že je to korporátní firma?

Respondent: (17BM) Důležité, asi v tom smyslu, že si vždycky říkám, že chci změnit svět. (18BM) A svět mění, podle mě, zatím hodně peníze, ač je to věc, která může spoustu lidí iritovat. (19BM) Tak si myslím, že takoví ti stock-holderi, takové ty zainteresované skupiny, které mají nějaký vliv na světové dění...ať už je to politika, ať už je to válka, tak prostě vždycky jsou v tom peníze. Bohužel, ale je to tak. (20BM) A myslím si, že časem...že člověk může růst, a být významnější a významnější, v něčem, v nějaké oblasti, a myslím si, že ten svět může změnit jenom někdo z pozice velké společnosti. (21BM) Kdybych si založil eseročko, měl dejme tomu patnáct miliónů obrát, z toho bych měl zisk pět miliónů pro sebe, tak si můžu asi pískat. Protože kdo vydělá pět miliónů ročně? Moc lidí ne. (22BM) Ale když půjdu do politiky, s tímhle, že mám patnáct milionů obrát, a pět milionů zisk, tak si řeknou: "A jako co?" (23BM) Proto vlastně volím ten korporát. (24BM) Protože možná je to ideál. (25BM) Možná s tím budu sám sebe, možná mě to

baví, protože jsem se v tom třeba našel. (26BM) Ale věřím v tom, že když potom někde přijdu a řeknu: "hele, za mnou stojí několik desítek miliard dolarů," tak se se mnou budou bavit úplně jinak, než jako: "vy máte patnáct miliónů korun?" (27BM) Tak to je důvod.

C) Výzkumnice: Říkal jsi, že děláš ve finančním oddělení. Takže ty se do kontaktu se zákazníkem nedostaneš?

Respondent: (28CM) Dostanu.

Výzkumnice: Zajímalo by mě, jestli součástí té pozice jsou třeba kurzy v nějakých měkkých dovednostech.

Respondent: (29CM) Ano, i ne. V (název společnosti) určitě jsou, časem. (30CM) Ale protože já pracuju už sedm let, tak já jsem v podstatě téhle kurzů měl dost. (31CM) Takže pro mě to není priorita, kterou bych chtěl nebo potřeboval.

D) Výzkumnice: Tak jo, tak se asi kouknem na to koučování. Ty máš s tím nějakou zkušenost, osobní, nebo zprostředkovanou?

Respondent: (32DM) Zprostředkovanou spíše.

Výzkumnice: Perfektní. Zprostředkovanou jakým způsobem?

Respondent: (33DM) Četl jsem o tom, učil jsem se o tom, ale že bych dělal někomu kouče, nebo někdo koučoval mě, to spíš mentoring.

Výzkumnice: Dobře. Takže četl jsi o tom, tak tím pádem máš o tom nějakou představu.

Respondent: Teoretickou pouze.

E) Výzkumnice: Můžeš mi jí nějak načrtnout? S jakým typem problémů myslíš, že by se člověk měl obrátit na kouče? Nebo proč by tam vůbec měl jít?

Respondent: (33EM) Já si myslím, aspoň můj názor je, že to není..., že to musí být problém, který není, řekněme nebezpečný, to znamená, rozejdu se s přítelkyní, a najednou si říkám, že život nemá smysl. (34EM) Tak najednou si řeknu, že se nechám koučovat. (35EM) Ale jestliže už tam mám takové patologické situace, jako: "chci se zabít, chci se zabít, chci se zabít," tak potom, kdyby mně někdo kladl otázku: "A proč se chcete zabít?" Tak si to představuju já. (36EM) Tak si myslím, že by ten člověk to nevydržel. (37EM) Takže to jednak nesmí být věci, které jsou životně nebezpečné. (38EM) A druhak věci, které...kdy ten člověk je v boxu. (39EM) Já si to dovedu představit tak, že bych měl řešit nějaký problém, řeším ho dva měsíce, a začínám být nervózní, že mi to nejde vyřešit: "Proč mi to nejde vyřešit, už jsem vyzkoušel asi dvacet různých přístupů." (39EM) A kdyby někdo přišel za mnou a začal by mi říkat: "A co můžeš ještě udělat víc?" (40EM) Říkám to správně, že koučování je to, že kladu otázky? (41EM) Tak kdybych se ptal já někoho ze svého týmu, tak tohle jsou první otázky, které bych dával. (42EM) A není to koučink, to je spíš, že řešíme nějaký problém. (43EM) Mně by to asi hodně vadilo, tohle. (44EM) To bych si říkal: "To jsem tak neschopnej?" (45EM) Ale jak mi to

pomůže? (46EM) Takže určitě ne věci, které jsou zdravotně nebezpečné, a ne, když je člověk v boxu, a ztrácí přehled, kam se podívat dál.

F) Výzkumnice: Dobře, můžeš mi říct něco konkrétního, nebo alespoň sféru, který se koučink podle tebe primárně dotýká?

Respondent: (47FM) Moderace týmů, jakéhokoliv, škola, práce. (48FM) Možná i osobní život. (49FM) Ale tam si nejsem jist, jestli by se to dalo použít třeba i na drahou polovičku. (50FM) Protože, záleží asi na osobnosti, ale mně by třeba extrémně dráždilo, kdyby někdo za mnou přišel, a ta drahá polovička by řekla: "No nám nefunguje vztah, a co pro to můžeš udělat víc?" Jako to je přece o dvou, to není jenom o jednom. (51FM) To je jak kdyby říkala, že je tak dobrá, že nic dělat nebude, že jenom já se musím změnit.

G) Výzkumnice: Kdybychom si představili..., jsou lidé, kteří se tím profesionálně zabývají, tím koučinkem, dokážeš si představit, co se tak může dít na těch sezeních? Jaký typy cílů se tam dají ustanovovat? Jak se jich dosahuje?

Respondent: Jaký cíle myslíš?

Výzkumnice: Jde mi o to, jak to vidíš ty. Jakých cílů by se podle tebe dalo dosáhnout?

Respondent: Co myslím já?

Výzkumnice: Řekni mi svoji představu toho, co by se mohlo dít u člověka, který si říká "profesionální kouč."

(zamýšlí se)

Výzkumnice: Říkal jsi, že se tam kladou otázky.

Respondent: (52GM) Já si myslím, že, jestliže budu hledat, kde je nějaký cíl v tom koučinku, tak to bude možná takový cíl, kdy člověk chce nějak meditovat sám na sebou, a klást si až filozofické otázky. (53GM) Protože si nedokážu představit, že bych šel za někým, kdo nemá odbornou znalost, a já se ho zeptám, proč mi nevychází (tabulka výsledků). (54GM) A on se mě zeptá: "Co proto můžeme udělat?" A já mu řeknu třeba: "No, tak sem přičtu deset." (55GM) A jako asi teoreticky, proč bych to přičítal? (56GM) No, nevím..., kdybych to potřeboval já, tak si asi kladu cíle osobního charakteru. (57GM) Co změnit v životě, kde jsem nespokojený, ne tak moc..., ale zároveň ne tak moc..., že mám potřebu něco změnit, ale zároveň cítím, že to potřebuju. (58GM) Takže, když ta reálná situace není úplně tak, jak bych chtěl. (59GM) Tak toto je asi cíl, posunout sám sebe někam v těch osobních otázkách.

H) Výzkumnice: Ty jsi říkal, že si nedoveš představit, že by tě měl koučovat někdo, kdo nemá znalost toho oboru? Takže z toho vyplývá, že ta znalost oboru je pro tebe důležitá. Co by ještě měl ten kouč umět? Jaký by měl mít ideální vlastnosti, jak by měl vypadat, co by měl umět? Měl by mít nějaký odborný vzdělání?

Respondent: (60HM) Nevím, jestli úplně odborný vzdělání. (61HM) Já si myslím, že ten, kdo by mě

koučoval by musel mít..., určitě by musel mít (62HM) vzhled do té oblasti, protože..., možná to vychází z toho, že jsem nepochopil to koučování..., ale vidina toho, že mi bude někdo pokládat otázky, když já jsem prostě zacyklený a nevím, jak z toho ven, a ještě když on nemá tu perspektivu, a on se mě bude ptát. (63HM) Takže musí mít vzhled do té oblasti, musí z něj být cítit empatie. (64HM) Podobně jako to děláš ty, že vycítíš příležitost, kdy položit otázky. (65HM) Nechat toho člověka vypovídat. (66HM) Měl by udržovat sám sebe, teda to není vlastnost, ale myslím si, že bych nenavštěvoval někoho, kdo by se týden nemyl. Mohl by být přírodní a alternativní, ale...nejsem si jistej, jestli je to oblast, která je takhle významná. (67HM) Určitě by měl mít spoustu klientů. (68HM) To taky není vlastnost, ale myslím, že člověk se učí praxí. (69HM) Takový to propojování..., možná vysoký intelekt. (70HM) To znamená to propojování oblastí. (71HM) Že z pěti myšlenek, které dokáže propojit, udělá jednu. (72HM) A to si myslím, že mnoha lidem chybí, a on by tou otázkou, kterou by položil tomu jedinci, tak by třeba dokázal přivést na něco. (73HM) Měl by mít nastudované různé oblasti. (74HM) To znamená nejenom oblasti jako psychologie, ale možná taky ekonomie, filozofie. (75HM) Protože tyhle věci podle mě poskytují takový ten jiný pohled na svět, díky tomu dokáže potom udělat tu intervenci, když to půjde do té krizové situace. (76HM) Ta interdisciplinárnost je podle mě nutným předpokladem pro vhodného kouče. (77HM) Nic víc mě nenapadá.

I) Výzkumnice: Šel bys do toho ty osobně?

Respondent: Abych já koučoval?

Výzkumnice: Aby ses nechal koučovat. Kdybys měl ve firmě, kde pracuješ, takovou možnost, rozhodl by ses pro to?

Respondent: (78IM) Nevím, jestli bych se rozhodl. (79IM) Protože, neříkám, že jsem úplně chytřejší...ale..., to je samozřejmě dost nadsazený, takže tyhle věci musíš...to je tak, že když toho člověk má fakt hodně, tak si pak dělá srandu sám ze sebe. (80IM) Ale zatím jsem nepotkal člověk, kterej by byl třeba...(jméno osoby, která zprostředkovala kontakt k rozhovoru) ten je neskutečnej, on je úplně jinde, než většina populace. (81IM) Předpokládám, že i ty budeš na té pravé straně Gaussovy křivky. (82IM) A vlastně jsem potkal hodně lidí, kteří jsou na té levé straně. (83IM) A kdyby to přede mnou seděl někdo, kdo na mě bude zkoušet nějakých pět frází, tak mě to začne iritovat. (84IM) Takže bych si začal říkat, co tam vlastně dělám. (85IM) Takže já bych tam potřeboval mít někoho, kdyby to šlo, kdo by chytřejší než já, nebo, kdo má minimálně extrémně rozvinutý intelekt, aby to propojoval. (86IM) A aby byl pro mě vlastně výzvou. (87IM) Protože přišel-li bych někam, a řekl bych, že mám špatný den, a první otázka by byla, co bych měl udělat proto, aby byl lepší, tak si řeknu, že mi tady

něco asi nesedí. (88IM) To si můžu říct já sám doma. (89IM) Takže aby byl moudrý.

Výzkumnice: Koukám, že ta fráze: "Co můžeš udělat lépe?" ti utkvěla nejvíc.

Respondent: Přesně tak.

J) Výzkumnice: Připadá ti, že to může být přínosný?

Respondent: (90JM) Asi pro někoho jo.

Výzkumnice: Myslíš, že by to pro tebe bylo přínosný, kdyby tam byl tenhle člověk, kterého jsi popsal?

Respondent: Kdyby tam byl tenhle člověk, tak jo.

K) Výzkumnice: Prima, tak jo. Tak teď bychom se bavili chvíli o tý psychoterapii, kdyžtak se k tomu ještě vrátíme. S psychoterapií nějakou osobní zkušenost máš?

Respondent: (91KM) To jsem jednou zkoušel, ale to bylo spíš jako..., psychoterapii beru jako hypnózu..?

Výzkumnice: I to můžeš.

Respondent: (92KM) Tak jednou jsem vyzkoušel hypnózu, protože to nabízela škola. (93KM) Z toho mám takový pocit, že ta osoba, která to dělá je hodně direktivní a sado-masochistická. (94KM) Protože neříkám, že to měl nějaký dopad nebo ne. (95KM) Já jsem ho necítil, upřímně. (96KM) Ale podle mě ta osoba vyžívá v tom, že ty tam skoro usínáš, a ona ti prostě něco třeba čte. (97KM) A čte to tak..., něco jako..."Nechce se ti spát, nechce se ti spát, už se ti nikdy nebude chtít spát." (98KM) To jsem si teď vymyslel. (99KM) Ale jako kdyby to dělala na sílu, že to nebyla synergie a synchronizace. (100KM) To je jedna zkušenost, i když nevím, jestli je to psychoterapie.

Výzkumnice: Můžeme se o tom pobavit, když tě to jako první napadlo, tak je to podstatný.

Respondent: (101KM) A druhá věc, která mě napadla, tak jsem vyzkoušel přes kamarádku, která potřebovala vyzkoušet si někoho..., prostě jako cvičícího panáčka. (102KM) Terapie, kdy se tě jenom dotýká. (103KM) A to bylo velice krásné, musím říct. (104KM) To nebylo tak nátlakové. (105KM) A neříkám, že jsem úplně senzitivní na nějaké energie, to asi úplně nejsem. (106KM) Já jsem spíš na čísla, a tohle je za tímhle vším. (107KM) Ale musím říct, že podle různých míst jsem cítil různé posuny. (108KM) Nevím, jestli to byla psychoterapie. Mám to takhle omezené.

L) Výzkumnice: Dobře, takže jednou to bylo díky škole, a jednou kvůli tomu, že kamarádka potřebovala to nacvičit. Ale sám jsi nikdy tu potřebu necítil?

Respondent: (109LM) Ne.

M) Výzkumnice: Tak, analogicky k tomu koučování, s jakýma typama problémů myslíš, že by se lidi měli obrátit na psychoterapeuta?

Respondent: (110MM) Tak, jak si to představuju já, tak psychoterapeutem může být někdo, kdo dělá nějaký intervence. (111MM) Ten člověk má nějaký krizový problém, že třeba se bojí svojí mámy, nebo pavouků, nebo vysokých míst. (112MM) A to určitě

není prostor pro koučink. (113MM) Takže určitě člověk, kterej má problém tady s tím. (114MM) Nějaký patologický projevy, buď od narození, nebo od útlého věku. (115MM) Takže to je asi taková první část. (116MM) A druhá část jsou asi lidi, který si to chtějí vyzkoušet, jako jsem si to chtěl vyzkoušet já. (117MM) Vyzkoušet just for fun.

Výzkumnice: Just for fun? Myslíš, že to může bejt i zábavný?

Respondent: (118MM) Tak asi ne zábavný. Možná jsem to řekl špatně. (119MM) Chtějí poznat jiné hranice. (120MM) Chtějí najít sami sebe, najít správnou cestu. (121MM) Já jsem ji nenašel, možná jsem jí přehlíd v té rychlosti.

N) Výzkumnice: Dobře, tak jo. Mohl bys mi říct, co si tak představuješ, že by se mohlo dít na psychoterapeutických sezeních, které nejsou právě jenom jednorázové, ale třeba dlouhodobé. Co se tam řeší, jak se to může řešit?

Respondent: (122NM) Myslím si, že člověk přichází s nějakým problémem pravděpodobně. (123NM) Takže na začátku může být nějaká krátká sumarizace a nastavení správné atmosféry. (124NM) Potom by asi byl člověk, tak ten který je intervenován, by měl popsat, co se stalo, nějaké novinky v té oblasti, jaké možná vnímal pocity nebo, jak to viděl tu situaci. (125NM) Potom ten intervenující by mohl dát tomu vlastní obzor. (126NM) Aby ho posunul, nebo mu otevřel tu jinou krabíčku. (127NM) A pak se budou bavit o tom, proč on to vidí takhle. (128NM) Jak to vidí ten intervenovaný a intervenující. (128NM) A jestli to vidí nějak jinak. (129NM) Ne konfrontovat. Budou si to sdělovat navzájem. (130NM) Myslím si, že je důležitý, aby ten člověk byl otevřený tomu, že může přestoupit na jiný názor.

Výzkumnice: Přestoupení na jiný názor, myslíš, že tím by se mohl vyřešit ten problém?

Respondent: (131NM) Minimálně, když si připustím ten jiný pohled, tak by se mohl.

O) Výzkumnice: Perfektní. Zase analogicky k tomu koučování, co by mě měl mít určitě ideální psychoterapeut? (Zamyšlí se.)

Respondent: (132OM) Hlavně zase zkušenosti, protože...umim si představit, že ten člověk se tam může úplně rozložit. (131OM) A aby to ukončil, a po hodině mu řekl: "Sorry, šedesát minut uplynulo, nashledanou," tak to ho mohlo ohrozit, a to se podle mě pozná tou zkušeností. (132OM) Měl by mít adekvátní vzdělání, protože si myslím, že vzdělání není jenom titul, ale člověku to otevírá obzory, v té fázi, že ví, kde hledat, že když se něco stane, tak si to může najít. (133OM) Ví, že se může zeptat, a jak se zeptat. Takže tohleto. (134OM) Extrovertní a empatický. (135OM) To si myslím, že v tomhle máte jako ženy neskutečnej náskok vůči mužům. (136OM) Muže vnímám jako lovce, ale vy dokážete se podívat na spoustu věcí. (137OM) Podívat se na ten celek, který může něco říct. (138OM) Měl by být

flexibilní, protože nemůžu čekat s tím, že se chci zabít další měsíc, takže člověk musí umět improvizovat, ať už je to v tom svém schedulu, a nebo vůbec v těch aktivitách. (139OM) Plán je jedna věc, ale někdy úplně ideální vrátit se k tomu plánu, musí umět přehodit tu výhybku. (140OM) Mít nějaký koníček, u kterého by se dokázal vždy odreagovat, protože si umím představit, že je to stres, a člověk potřebuje restart. Ať je to alkohol, tanec, nebo běh. (141OM) Ale člověk, který nemá lásku k něčemu jinému, než je případně ten partner, tak podle mě balancuje na takovém tenkém ledě.

P) Výzkumnice: Super, děkuju. Nechci do toho zasahovat, takže o tomhle se můžeme pobavit potom. Ty bys do toho šel osobně?

Respondent: (142PM) Jo.

Q) Výzkumnice: ses takhle rozhodl, bylo by to něco, o čem by ses bavil se svými známými?

Respondent: (143QM) Ne, stoprocentně ne.

Výzkumnice: Stoprocentně ne. Můžu se zeptat proč?

Respondent: Protože. Já ti můžu říct i příklad dokonce. (144QM) Proč pracuju od osmnácti, je důvod, že peripetie rodičů ústily v ostrý rozvod, ten rozvod byl, když mi bylo nějakých dvanáct, třináct. (145QM) A to mě tak poznamenalo, že...i když tam nebyly úplně fyzické útoky, tak byly tam psychické útoky. (146QM) Mám mladšího bratra, a ten se za mě nepostavil tehdy. (147QM) A dospělo to fáze, kdy já jsem vlastně jako by utíkal z domu. (148QM) Teď to nemyslím tak, že bych vyloženě utíkal, ale já jsem tam nechtěl být, a pro mě to mělo asociaci bojiště. (149QM) Zase mě může někdo napadnout, zase se mě někdo na něco může zeptat. (150QM) Proč jsem byl támhle? (151QM) Proč jedu k otci, proč jedu k matce v nějakou jinou dobu? (152QM) Proto pracuju od osmnácti, proto jsem dvanáct let tancoval, devět let hrál. (153QM) Takže i dnes ten domov pro mě znamená notebook, to, co mám na sobě...a ještě možná telefon. (154QM) Prostě věci, který jsou mobilní, zabalím se, a jestli budu zítra spát u kamaráda, nebo v Belgii, nebo v Londýně, mně je to jako fuk. (155QM) Tak to bych se asi nebavil s tím okolím úplně o tomhle otevřeně. (156QM) Dneska už asi jo, protože vím, co dokážu, a vím, že když mi bude chtít někdo ublížit, tak mám řekněme dost dobré známé na to, abych mu to nějak vrátil. (157QM) Že už nejsem sám. (158QM) Ale

pár let zpátky, a i dneska bych to některým lidem neřikal, že jsem měl to zázemí takhle. (159QM) A podle mě to zázemí dávat tu oporu a tu jistotu. (159QM) A ty když ji nemáš, a stojíš támhle u kufří, tak je to takové, že tě někdo bude chtít sestřelit o to víc. (160QM) A myslím si, že bych to nemuselo dávat můj dobrý obraz. (161QM) Nebo ne obraz, ale takovej ten pocit toho, že vlastně v té situaci budu zranitelný. (162QM) Nebude tam to "zvládá úžasně domov, práci, školu, miliony koníčků." (163QM) A oni by zjistili, jak to je, a zjistili, že si mě můžou dobírat. (164QM) Nebo mi to nějak neadekvátně říkat. (165QM) A já tím, že s tím ještě nejsem úplně vyrovnaný, tak bych na to nemusel dobře reagovat.

R) Výzkumnice: Dobře, takže to vnímáš tak, že ta psychoterapie, resp. to, že by o ní někdo věděl, by tě stavělo do zranitelné pozice. Proč máš tenhle pocit? Proč myslíš, že by takhle to okolí reagovalo?

Respondent: (166RM) Kvůli tomu, že jednak, kdyby věděli ten problém, tak by se po mně začali vozit, a druhak proto, (167RM) že když dneska někdo řekne, jdu k psychologovi, tak to znamená, že máš véééelký problém. (168RM) A ten problém je jako: "chci zabít lidi," a není to: "mám problém z dětství." (169RM) A vnímám to tak, že mám nějaký pole, kde se můžu zlepšit, protože vztahy na pracovišti nebo osobní, se budují dlouhodobě. (170RM) A vysvětlovat někomu, že tam vlastně chodím sám kvůli sobě...tak oni by to nepochopili. (171RM) Oni by si mysleli, že jsem ten masový vrah, ne že na sobě chci pracovat.

Výzkumnice: Takže si myslíš, že obecně názor veřejnosti je spíš negativní, v tom smyslu, že je tam nějaký problém?

Respondent: (172RM) Přesně tak.

S) Výzkumnice: Kdybys to měl srovnat třeba s tím koučováním, myslíš, že to je věc, o které by ses otevřeně bavil? Že je to věc, o které se lidi otevřeně baví?

Respondent: U toho koučování?

Výzkumnice: Ano.

Respondent: (173SM) Myslím si, že koučování určitě nevnímám jako nátlakovou intervenci, to budou vnímat v mezích toho self-mamangmentu. (174SM) A ten psycholog nebudou vnímat takhle dobrovolně. (175SM) Ne, že tam chceš chodit, ale že tam musíš chodit.

12.3 Přepis rozhovoru s respondentem t.

Rozhovor se odehrál 2. března, v 8:30, v kanceláři respondenta. Na začátku je stručně představeno výzkumné téma. Respondent podepisuje informovaný souhlas.

A) Výzkumnice: Tak jestli byste možná mohl říct něco o své pozici, co tu děláte, jak jste se k tomu dostal?

Respondent: (1At)Mám říci něco firmě jako takové?

Výzkumnice: To asi není potřeba. Možná se nám tak ale bude líp začínat, já tuhle společnost neznám, takže byste mě do toho mohl vpravit.

Respondent: (2At)Já jsem vystudoval gymnázium,

po gymnáziu jsem vystudovala lékařskou fakultu v Praze, a když jsem absolvoval, tak jsem se vlastně nerozhodl pro žádnou klinickou obor. (3At) A tehdy, po promoci, jsem dostal nabídku pracovat v (název společnosti), což je firma, která vyrábí generické léky, neboli kopie těch léků. (4At) A tam jsem pracoval v oddělení, které mělo na starosti bezpečnost léků. (5At) Nežádoucí účinky a komplikace v léčbě, tak, aby pacientům, když se něco stane, tak, aby o ně bylo postaráno, abychom těm lékařům mohli poradit. (6At) A z té firmy jsem po čtyřech letech, po třech a půl letech odešel, protože jsem byl osloven nějakým externím headhunterem, který pracoval pro (název společnosti), a byla mi nabídnuta pozice vedoucího oddělení bezpečnosti léků tady v (název společnosti). (7At) Ta největší změna byla v tom, že (název společnosti) je originální firma, to znamená, že vyvíjíme léky, které jsou úplně nové, které na trhu nikdy dříve nebyly. (8At) A je to taky firma velikánská, protože má (číslo v řádu statisíců) zaměstnanců, takže je to opravdu celosvětový kolos. (9At) A na té pozici vedoucího toho oddělení drug safety jsem pracoval čtyři roky, a teď od prvního března jsem odešel do oddělení, které je vlastně takové paralelní, česky mu říkáme oddělení medicínských záležitostí, a je to oddělení, kde pracují převážně farmaceuti a lékaři na odborných pozicích, kterým mi říkáme medicínský poradce, neboli medical advisor. (10At) A to je pozice, která je specifická pro jednu terapeutickou skupinu, takže já mám na starosti, které jsou na oblast pneumologie, neboli plicních onemocnění, kde mám pět nebo šest léků. (11At) A na téhle pozici zodpovídám za odborný dohled nad propagačním materiálem, nad pořádáním odborných seminářů, kontrolu přednášek, když naši medicínští reprezentanti, kteří jsou v terénu, mají od lékařů nějaké odborné dotazy, tak na mě se mohou obrátit s tím, abych našel odpověď, a s tím lékařem se spojil. (12At) Takže je to pozice, která je v podstatě medicínská, odborná, ale zároveň spolupracuje i s marketingem, s oddělením salesu, s kolegy, kteří jsou v terénu, a objíždí a navštěvují doktory.

B) Výzkumnice: Děkuju. Dobře, říkáte, že součástí je i marketing. Jsou součástí Vaši práce i kurzy v měkkých dovednostech? Např. komunikačních?

Respondent: (13Bt) Tyhle kurzy jsou vlastně v rámci nějakého tréninkového katalogu, který existuje virtuálně, nebo na papíře. (14Bt) Ten trénink tady ve firmě je vlastně na několika úrovních, a z několika směrů. (15Bt) To, co vy jste zmínila, ty měkké dovednosti, to je potom hodně specifické podle pozice, protože třeba naši medicínští reprezentanti, ty mají kurzy vyjednávání, správné argumentace, atd. (16Bt) Ale na té odborné pozici, na které jsem já, jsou to spíš školení technická. (17Bt) To znamená, v tom vědeckém smyslu, informace o výsledku nových studií,

zajímavé publikace, spolupráce s kolegy v jiných státech na odborné úrovni. (18Bt) Ale těch tréninků měkkých dovedností já osobně jsem měl tady v (název společnosti) poměrně málo, byly to spíš školení, které svolávalo oddělení HR, oddělení lidských vztahů, které se týkalo třeba strategií, kultury ve firmě, atd. (19Bt) Ale ty požadavky, jak o tom mám přehled, jsou různé, takže pokud kolegové mají zájem třeba právě o školení prezentačních dovedností, tak vlastně o to školení můžou požádat, a pokud se na něj najdou peníze, tak to školení prostě je schváleno. (20Bt) Pokud se na něj peníze nenajdou, tak třeba schváleno není. (21Bt) Takže vim, že to oddělení, ve kterém teď pracuju, dlouhodobě pracuje s jednou psychologickou agenturou, která nám teďka dělá vlastně i employee assistance program, a mají vlastně několikaletý plán, kde se s tou agenturou jednou za půl roku setkávají, mají připravený nějaký program tak, aby je zajímal.

C) Výzkumnice: Tak, pan doktor Heider mi Vás doporučoval kvůli tomu koučinku. Vy nějakou zkušenost máte, takže jestli byste ji mohl načrtnout. O co se tam jednalo? Jak to probíhalo?

Respondent: (22Ct) Já jsem přibližně po dvou letech v té pozici vyjádřil takovou potřebu se dál rozvíjet. (23Ct) Protože mi právě přišly poměrně úzké ty mantinely, které jsem v té pozici měl. (24Ct) Že ta školení byla hodně technická, já jsem byl nově jako vedoucí pracovník, měl jsem nově podřízené, a cítil jsem potřebu, že bych potřeboval tak nějak si rozšířit rozhled. (25Ct) A prostě pomocí s tou pozicí, dál se rozvíjet. (26Ct) A na (jméno kouče) jsem dostal doporučení z venku, vůbec to nebylo interní doporučení, protože individuální koučink tady ve firmě neprobíhal, neměli jsme žádného schváleného kouče. (27Ct) A já jsem mého nadřízeného poprosil, jestli by mi individuální koučink schválil. (28Ct) Byla to nejen otázka interního schválení, tak, aby to přešlo přes HR, protože to schvaluje všechny tyhle aktivity, ale taky otázka peněz. (29Ct) Protože ten individuální koučink, který koučové nabízí, není úplně levný, když se bavíme o koučinku, který dělají ve firmách. (30Ct) A vlastně..., navrhl jsem mému nadřízenému ty oblasti, ve kterých bych se chtěl rozvíjet, kde prostě cítím, že by mi koučink mohl pomoci. (31Ct) Můj nadřízený s tím úplně nesouhlasil, protože měl z minulosti nějakou zkušenost s individuálním koučinkem, která se mu nelíbila. (32Ct) Prostě řekl, že mu to vůbec nic nepřineslo, že to byl kouč, se kterým si nepadli do oka, takže vlastně, když se potom viděli, tak to byl spíš takovej pokec, co je nového, a čím by jako potřeboval pomoci. (33Ct) A tomu já jsem se se chtěl vyhnout. (34Ct) A právě, když jsem dostal na (jméno kouče) doporučení, tak jsme se neformálně setkali tady dole v restauraci. (35Ct) Za sebe můžu říct, že jsme si hnedka padli do oka, že prostě to byl člověk, kterej mě hned upoutal nejen charizmatem, ale taky pracovníma zkušenostma, a opravdu jsme si

prostě sedli jako osobnosti. (36Ct) A já jsem si definoval tři okruhy, pak se ukázalo, že to byla velká výhoda. (37Ct) Když jsem se potom bavil ve firmě třeba s kolegy, kteří měli zkušenost s individuálním koučinkem v jiných zemích, tak to často probíhalo tak, že neměli definovaná témata, že se jen tak scházeli, jako co je nového. (38Ct) Takže my jsme si dali přesně tři okruhy, byl to i požadavek mého nadřízeného, aby ta objednávka, ten záměr, aby to mělo nějaké schéma. (39Ct) To znamená, kolik to bude sezení, jak budou dlouhá, na jaká témata se budou zaměřovat, samozřejmě, kolik budou stát a jaký potom bude výstup. (40Ct) Takže jsme se dohodli na šesti sezeních, byla tam tři definovaná témata...a teď nevím, jestli si vzpomenu na všechny tři.

Výzkumnice: Nevadí, zkuste si vzpomenout jen na jedno.

Respondent: (41Ct) Bylo tam..., jedno se týkalo právě těch manažerských dovedností v pozici vedoucího pracovníka, jak se starat o svoje podřízené, jak si udělat čas na individuální rozhovor, hodnocení a tak dále, (42Ct) pak se to týkalo vyjednávání, aby mi pomohl prostě se zvládním emocí, protože já jsem emotivní člověk, občas mám tendenci k tomu být arogantní, cholerický, takže, aby mi pomohl s tím, aby to nemělo negativní dopad na to vyjednávání. (43Ct) A na to třetí si, pardon, nevzpomenu, ale myslím, že to bylo něco hodně podobného.

(44Ct) Ta sezení proběhla všechna tady ve firmě, všechna měla hodinu a půl, a pak jsme měli sezení i s mým přímým nadřízeným, kterého samozřejmě zajímalo, jak to probíhalo, jaký z toho byl výstup. (45Ct) A pak, po nějaké době, kdy jsme měli pauzu asi tři čtvrtě roku, tak mi to začalo chybět, protože se to nějak tak vrátilo k tomu, co bylo předtím. (46Ct) Prostě bojoval jsem s těmi problémy. (47Ct) Nebyl jsem na pozici úplně spokojený, necítil jsem se úplně vytížený. (48Ct) Chtěl jsem dělat víc aktivit, a nevěděl jsem, jak to tady mám představit. (49Ct) A pak mi můj nadřízený schválil dalších šest sezení s (jméno kouče). (50Ct) Ten koncept byl podobný, pokračovali jsme v těch tématech, která jsme měli definovaná. (51Ct) A když jsem žádal o individuální koučink na konci loňského roku, tak bohužel přišel nějaký interní pokyn, že prostě individuálnímu koučinku už není firma přístupná, myslím tak, abychom platili externí kouče, a protože mě to s (jméno kouče) hodně bavilo, hodně pomáhalo, tak se s (jméno kouče) v podstatě vídám soukromě, a platím si ho jako soukromého kouče z vlastních peněz. (52Ct) Jestli je to zajímavé i pro tenhle rozhovor...?

Výzkumnice: Určitě.

Respondent: (53Ct) Tak teď se vídáme v podstatě jednou za dva týdny, na hodinu, hodinu a půl, podle toho, jak je potřeba. (54Ct) A teď jsme hodně řešili aktuální věci a operativní. (55Ct) Protože tím, že

jsem na nové pozici, je to přeci jenom trochu jinčí, jiný tým, jiná změna spolupráce, tak řešíme hodně konkrétní věci, když prostě mně něco přeletí přes hlavu, tak se o tom pobavíme. (56Ct) Ale právě jsme se dohodli s (jméno kouče), že se zkusíme vrátit do nějakého dlouhodobého konceptu, aby tam byl vidět nějaký vývoj, abych to mohl sledovat, jestli se zlepšuju nebo ne. (57Ct) Protože teď ty soukromé hodiny vlastně nebyl takový ten typický koučink, kdy on mi pomáhá najít odpověď, ale byl to spíš psychologický rozhovor, kdy on mi prostě pomáhal ty věci pochopit, a říkal mi třeba i svůj názor. (58Ct) Takže, když se podívám zpětně, když jsme se poznali před těma dvěma lety, kdy ten koučink probíhal tady, tak to byl ten koučink, o kterém já jsem slyšel, že prostě ten kouč mi pomoci správných otázek pomáhá to rozklíčovat, přijít na to sám, abych já si to srovnal v hlavě, abych já na to přišel. (59Ct) Ale teď v těch individuálních hodinách, které máme, tak to není úplně ten typický koučink, ale je to spíš i rozhovor.

D) Výzkumnice: Dobře. A vy říkáte, že to spíš byl psychologický rozhovor. Kde byste viděl takovou hranici mezi koučinkem a psychologickým rozhovorem?

Respondent: (60Dt) Tím, že ten ten koučink probíhal tady ve firmě, jako třeba máme tenhle rozhovor, tak to prostředí už prostě dává nějaký rámec toho rozhovoru. (61Dt) Takže v rámci těch sezení tady ve firmě jsme se hodně soustředili na pracovní věci. (62Dt) Na mojí pozici ve firmě, na nějaký kariérní růst, na spolupráci s kolegy, na problémy v delegování úkolů, dodržování termínů, a tak dále. (63Dt) Ale v těch rozhovorech, které máme teď privátně, tak řešíme i spoustu soukromých věcí, že to nejsou jen typicky pracovní věci, i když můžu říct, že těch je víc, ale samozřejmě řešíme i rodinné věci, vztahové problémy, a tak dále. (64Dt) I ta náplň se trochu posunula, ale pořád ho primárně vnímám jako mého pracovního kouče, ale za druhé během těch let, nebo poměrně rychle vlastně, jsem si k němu získal důvěru, že se bavíme i o soukromých věcech. (65Dt) A mně to pomáhá i v tomhle. (66Dt) Protože, když jsem mluvil o tom, že můžu mít konflikt v práci, tak je to hodně podobné v tom osobním životě, protože osobnost mám prostě takovou, jakou mám. (67Dt) Takže ono se to trošku prolíná. (68Dt) Když třeba (jméno kouče) po mně chtěl, abych mu dával konkrétní příklady, kdy se to stalo, tak to vlastně nebyly všechno příklady z pracovního života, ale i ze soukromého, protože se to hodně propojuje.

Výzkumnice: Vy jste říkal, že přišel pokyn, že externí kouče už vám platit nebudou.

Respondent: Ano.

E) Výzkumnice: Nicméně, interní koučink tu funguje?

Respondent: (69Et) My máme..., není to paušálně. (70Et) To, co naše firma od začátku kalendářního

roku začala nabízet zaměstnancům je právě to, čemu se říká employee assistance program, to znamená, že máme externího psychologa, který od nás dostává samozřejmě nějaké peníze, a kterýkoliv zaměstnanec se s ním může spojit, a může ho požádat o konzultaci. (71Et) Není to omezeno jenom na koučink, ale je to i...a teď možná budete znát tu terminologii víc než já..., supervize..., facilitace. Všechny tyhle věci. (72Et) A je to právě v tom, že ten benefit pro zaměstnance je v tom, že toho psychologa mohou oslovit i se soukromými problémy. (73Et) S krizí v rodině, s krizí ve vztazích, v podstatě s čímkoliv. (74Et) Takže možná, že tohle je jedna věc. (75Et) A pak už je toho hodně individuální. (76Et) Já třeba jsem v nějakém talentovém programu, kde prostě je nás skupina asi pětadvaceti lidí z Evropy, je to program, který nám má pomáhat v našem rozvoji, abychom se naučili nové věci a poznali nové lidi, a jedna část toho je právě je mentoring, že jsme dostali prostě mentora, kterého jsme si vytypovali na základě našich požadavků, a kouče. (77Et) A ten kouč..., je to teda nějakých šest sezení za rok. A jsou to sezení virtuální, prostě telekonference. (78Et) A těch jsem pár absolvoval, a to nemělo takový přínos. (79Et) Za první, protože je to v angličtině, tak je tam prostě jazyková bariéra, za druhé tím, že je to virtuálně, tak tam není ten osobní kontakt, kterej třeba já potřebuju. (80Et) A taky ta věc není tak definovaná, protože..., ten můj pocit z koučinku je ten, že ten couchee to doopravdy musí chtít. (81Et) Že pokud tady ve firmě někomu řeknou, že dostane kouče, a bude ho koučovat, tak to ty lidi nemusí vzít úplně dobře. (82Et) Takže to, co já vidím jako hodně důležitý, je aby ten couchee a ten kouč se opravdu měli o čem bavit. (83Et) A to třeba v tomhleto problému tolik není, protože..., můžeme říct, že ta první sekce byla jasná, že jsme prostě dostali výsledek (název dotazníku), a že prostě to první sezení se týkalo toho, prostě, jak ty výsledky interpretovat, co je na tom zajímavého, nezajímavého. (84Et) Ale ta další už jsou taková, že: "tak se domluvíme na nějakým termínu a zkusíme si vymyslet nějaký téma, abychom se o tom mohli bavit." (85Et) Takže to mi nepřijde tolik přínosný. (86Et) A další věc, které se tady u nás ve firmě říká koučink, to mají třeba kolegové, kteří jsou v terénu, právě medicínští reprezentanti, kteří jezdí za lékaři, a ty občas s sebou mají svého nadřízeného. (87Et) Tomu se říká double call, neboli dvojité návštěvy, že tam je nejen ten člověk, který to má na starosti, ale jde tam s ním ještě někdo zkušenější. (88Et) A tomu se taky u nás říká koučink, že ten přímý nadřízený dá tomu člověku zpětnou vazbu, a pracuje s ním na tom, jestli si myslí, že ten rozhovor byl v pořádku, jestli ta návštěva měla nějaká slabší místa, silnější místa, kde se měl zdržet, neměl se zdržet, a tak dále. (89Et) Ale s tím já nemám praktickou zkušenost, protože jsem v terénu nikdy

nepracoval. (90Et) Takže koučink se tady říká spouště věcí, ale teď mě už nenapadá další příklad.

F) Výzkumnice: Dobře. Tak když jsme teď probrali tu vaši zkušenost, tak obecně s jakými problémy myslíte, že by se lidé měli na kouče obracet? Vy jste řešil pracovní věci, nějaký konkrétní pracovní věci, tak kromě těch věcí, které vy jste řešil, a které jsme tu teď probrali, co ještě tam může spadat? Rozumíte mi?

Respondent: (91Ft) Rozumím Vám. (92Ft) Já si myslím, že hodně důležitá je ta potřeba. (93Ft) Aby ten člověk prostě věděl, že kouč má prostě tenhle koncept, že probíhá tak, jak probíhá, a že jsou třeba věci, ve kterejch ten kouč opravdu může pomoci. (94Ft) A těch pracovních věcí je spousta...umím si představit nejistota na pracovní pozici, organizační změny...s tím naše firma hodně bojuje, protože, jak jsme obrovská firma, tak se prostě pořádek měníme. (95Ft) Oddělení se slučují a rozděluje, a některý lidi to velmi špatně snášej. (96Ft) Víím, že třeba naši kolegové v (zahraniční město), kde máme centrálu, dokonce mají kouče, který jim pomáhá se změnou pracovního místa, kdy se přestěhují z jedné budovy do druhé, že mají prostě kouče, který jim pomůže v té adaptaci. Což se může zdát hodně bizarní. (97Ft) Ale někteří kolegové to prej hodně potřebujou. (98Ft) Kariérní postup, to si myslím, že je hrozně důležitý, a vůbec oblast rozvoje, protože ty potřeby se strašně liší. (99Ft) A my tady máme kolegy, kteří jsou tady dvacet let na jedné pozici, a asi tady budou až do důchodu na té jedné pozici. (100Ft) A pak tady prostě máme mojí generaci, která se nebojí změny, nebojí se cestovat. (101Ft) A tím, že ta firma je obrovská, tak máme i nějaké nevýhody. (102Ft) Že ten individuální aspekt se trochu může ztrácet. (103Ft) A ty lidi můžou mít pocit, a víím, že to kolegové mají, že mají pocit, že nejsou rozpoznáni jako individuality, že nemají prostor se individuálně rozvíjet. (104Ft) Takže to si myslím, že je dobrá věc. (105Ft) Vedení lidí si myslím, že je důležitý. (106Ft) Mít kouče na to, aby se člověk vlastně vrátil zpátky, a zamyslel se nad tím, jestli ty věci, který dělá, dělá dobře. (107Ft) Aby ten kouč mu vlastně pomohl otevřít oči a podívat se, co se v tom týmu děje. (108Ft) Pak nevím, jestli úplně koučink je ta taková ta týmová supervize, že ten člověk se podívá do toho týmu, a pomůže jim najít problémy. (109Ft) A pak teda samozřejmě i soukromý věci. (110Ft) Krize ve vztahu, problémy v rodině. (111Ft) Já víím, že (jméno kouče) má i zkušenost s rodinnou terapií, takže i toho jsme se trochu dotkli. (112Ft) Protože on hodně používá metafory, takže on hodně používá dítě jako metaforu i k těm pracovním věcem. (113Ft) Takže těch témat by asi byla spousta. (114Ft) Takže já si myslím, že je důležitý, aby ty lidi vůbec o tom věděli, že koučink existuje, že by jim mohl pomoci. (115Ft) Pak možná taky trochu takový to stigma, že chodím k psychologovi. (116Ft) Já to prostě říkám s úsměvem, že mám vlastního psychologa, a že k

němu chodím na sezení, protože tady se to...tak nějak, jako že, když má někdo problémy, tak chodí k psychologovi, ale ono to vlastně je benefit v tom, že mi pomáhá, i když nejsem psychologicky nemocnej, nebo psychiatricky. (117Ft) Takže možná i tohleto, že když budu u psychologa, tak aby se to ve firmě nerozfrčalo, a pak se na mě budou dívat přes prsty. (118Ft) A pak..., a to jsem vlastně asi ještě nezmínil...,a to je ta...ta chemie s tím koučem. (119Ft) Protože to třeba pro mě bylo strašně důležitý, aby to byl člověk, ke kterému velmi rychle získám důvěru, abych se mohl plně otevřít. (120Ft) A mluvit o těch problémech. (121Ft) Protože si umím představit, že když by to byl někdo, kdo by mi vůbec nesedl, že by to nebylo vůbec přínosný, že by mě to nebavilo, a že bych to ani dělat nechtěl. (122Ft) A to je to, co se stalo mému šéfovi, kterej prostě měl kouče, s kterým si vůbec nepadl do oka, a šéf to prostě bral tak, že ho to obtěžovalo, že si měl s někým cizím povídat o svých problémech.

Výzkumnice: Dobře.

Respondent: To jsem hodně zaběhnul.

G: Výzkumnice: Ne, ne. To je dobře. Ještě se k tomu asi vrátíme. Říkáte chemie s koučem, co ještě by ten kouč měl mít, jak by měl ten individuální kouč vypadat. Váš kouč je psycholog, ale jaký byl měl vzdělání? Musí to být nutně psycholog? Jak by měl podle Vás vypadat ideální kouč?

Respondent: (123Gt) To je zajímavá otázka. (124Gt) Protože já vím, že ten člověk, který nám teďka dělá ten employee assistance program, tak, že to psycholog není, a že právě jsme se o tom s (jméno kouče) bavili, že to je vlastně člověk, který má vystudovanou speciální pedagogiku, ale že pak tam hraje ta osobnost, to další vzdělání, empatie, zkušenosti z těch různých oblastí. (125Gt) Pro mě, co se týká vzdělání, jako odborného vzdělání, to nejsem schopnej posoudit, protože nevím, co je předmětem studia psychologie a třeba speciální pedagogiky, jak moc se to liší, jak se to prolíná, to nejsem odborně schopnej posoudit. (126Gt) Takže pro mě tohle...když vezmu konkrétně svého kouče, tak pro mě by asi nebyl rozdíl, kdyby měl vystudovanou speciální pedagogiky nebo psychiatrii. (126Gt) Tohle pro mě nebylo rozhodující. (127Gt) Ne, pro mě bylo rozhodující to doporučení. (128Gt) Že prostě takovejhle člověk existuje, má nějakou pověst, má bohatý zkušenosti z rodinný terapie, z psychoterapie, a že se zajímá o individuální koučink ve firmách, že ho to prostě baví, a že se tomu věnuje. To pro mě bylo důležitý. (129Gt) A pak si s nim osobnostně sednout. (130Gt) Ale co se týče toho odborného vzdělání, tak to pro mě nebylo důležitý kritérium. (131Gt) To by možná posuzovalo naše oddělení HR, jestli prostě to je člověk, kterej odborně dostatečně vzdělanej, protože pak tady začali chodit lidi po firmě a říkat: "no, já znám kouče, a můj partner je kouč, a nechtěl bys, aby tě koučoval?" (132Gt) A to na mě nedělá dobrej

dojem. (133Gt) On jako koučink je hrozně populární, hodně teď jede a hodně se o tom mluví. (134Gt) A já vím, že třeba náš prodejce aut teďka odešel, a dělá individuálního kouče. A to teda na mě působí zvláště.

H) Výzkumnice: Dobře. Tak jo. Tak já jsem říkala, že srovnávám v té práci koučování s psychoterapií, tak jestli bychom se teď mohli zaměřit na tu psychoterapii. Máte nějakou zkušenost?

Respondent: (135Ht) Nemám.

Výzkumnice: To byl zvláštní výraz. Odkud to pochází?

Respondent: Nemám s tím zkušenost.

I) Výzkumnice: Nemáte, dobře. S jakými typy problémů by se měli lidé podle Vás obracet na psychoterapeuta? Doporučil byste to někomu, a když, tak proč?

Respondent: Tím, že s tím nemám vlastní zkušenost, tak úplně nevím.

Výzkumnice: To nevadí.

Respondent: (136It) Mám z okolí zkušenosti s tím, že někomu v okolí psycholog hodně pomohl. (137It) Ale zase si nejsem jistej, jestli to byla hodně psychoterapie. (138It) Takže, vím, že v rodině jsme to řešili. (139It) Když se moji rodiče rozváděli, tak chodili k psychologovi, aby jim pomohl, nakonec to teda dopadlo tak, jak to dopadlo. (140It) Jedna moje kamarádka chodila se svým synem k psychologovi, protože měl prostě velký problémy ve škole, a psycholog jim pomohl to rozklíčovat, řešili jsme v rodině úmrtí, kde prostě taky psycholog potom pomohl. Takže to jsou tyhle témata. Nic dalšího mě nenapadá.

J: Výzkumnice: Nevadí. Vnímáte nějaký rozdíl mezi pojmem psycholog a psychoterapeut?

Respondent: (141Jt) Nevnímám.

K) Výzkumnice: Nevnímáte, dobře. Tak kdybyste si měl představit ideálního psychoterapeuta, potažmo psychologa, tak jak by měl vypadat ten, třeba ve vztahu k tomu koučovi? Protože řekl jste, že tu psychologii vnímáte jako důležitou. Mělo by se to tedy nějak lišit? Když, tak v čem, a proč?

Respondent: (142Kt) Ten koučink tak, jak já jsem ho chápal, byl hodně o tom, že mi ten kouč na to pomáhal přijít. Takhle je ten koncept asi danej. (143Kt) Že...,ty zkušenosti, který já bych od toho kouče asi čekal, jsou, že okáže udržet nit toho rozhovoru, jako třeba se daří Vám, protože já hodně zabíhám, a viděl jsem na těch sezeních s (jméno kouče), že on vždycky udrží ten koncept. (144Kt) Že si prostě pamatuje, co je na začátku, a dokáže udržet ten rozhovor, abychom nezaběhli úplně někam jinam, než jsme se chtěli dostat. Takže to je jedna věc. (145Kt) Další věc je obrovská důvěra. (146Kt) Takže...,ty rozhovory jsou hodně privátní. (147Kt) Takže tam očekávám diskretnost. A ještě to mám dáno tak, že se o tom ani nemusí mluvit. (148Kt) Prostě aby to na mě působilo dojmem, že automaticky je to velmi diskretní, že ten člověk je

prostě velmi důvěryhodnej. (149Kt) A pak to technický provedení, u toho koučinku je zajímavý to, že ty lidi, který mluvěj o tom koučinku, nakonec stejně sklouznou k tomu, že tomu člověku dávaj rady, a prodávaj mu svoj názory. (150Kt) A to je prostě špatně. (151Kt) A to vím, že dělaj nadřizení těm lidem v terénu, že oni jim říkaj, jak si myslí, že by to mělo vypadat. (152Kt) Ale to není koučink. (153Kt) Pokud by to měl bejt koučink tak, jak se o něm mluví, a tak, jak já si ho představuju, je to, že tomu člověku víc pomůže, že na to přijde sám. (154Kt) Než když se to omezí do výstupu: "můj nadřizený mě zkritizoval, že jsem to udělal špatně, protože on by to chtěl udělat jinak." (155Kt) Zatímco já, z našich koučovacích sezení jsem odcházel s tím, že jsem přemejšlel nad tím, co já jsem udělal špatně. (156Kt) Že jsem si to třeba zbytečně vztahoval. (157Kt) Že ty lidi nebyli proti mně, že jsou prostě takový, jaký jsou. A teď mám pocit, že jsem zaběhl.

Výzkumnice: Ne, v pořádku, je to v pořádku, jak to říkáte.

Respondent: (158Kt) A teď tu psychoterapii. Přiznám se. Přiznám se, že nevím. Nevím ani, jak je psychoterapie definovaná.

L)Výzkumnice: To vůbec nevdá. O to vůbec nejde. Jde o to, jak to vnímáte vy. Protože je to věc, o který jste určitě slyšel. Nevdá, že neznáte přesnou definici. Takže to vůbec nevdá. Dobře. Jsou to docela podobné věci. Říkal jste, že u toho koučování se dá taky seběhnout k osobním věcem. Myslíte, že jsou věci, které by už kouč neměl řešit? Který by měl řešit psychoterapeut? Nebo psycholog, nebo prostě nějaký psychologický odborník? Protože kouč nemusí mít psychologický vzdělání.

Respondent: (159Lt) Já jsem se o tom shodou náhod bavil s (jméno kouče.) Jakou náplň práce on by byl schopnej akceptovat. (160Lt) A on mi vlastně řekl, že kromě psychiatricky nemocnejch pacientů, kromě psychiatrických diagnóz, tak ta psychologie, psychologický rozhovor může pomoct. (161Lt) A možná jako doplněk psychiatrickému pacientovi při psychiatrické léčbě. (162Lt) Ale tam, kde já vidím tu linii já jako doktor, tak je prostě, že pokud je ten člověk psychiatricky nemocnej, tak by měl být v péči psychiatra. (163Lt) A třeba psychoterapeut, nebo klinický psycholog se může věnovat tomu, na co psychiatr nemá čas. (164Lt) Protože tak, jak já znám z fakulty psychiatrie, tak to nebyli úplně empatický lidi. Ono se o nich říká, že sami maj nějakou diagnózu, a proto si to vybrali. (165Lt) Takže to byli lidi, který spíš diagnostikovali, a předepisovali léčbu. (166Lt) Takže ten psycholog tam má být jako druhý člověk, kterej pomáhá tomu pacientovi třeba v tom každodenním životě, se zvládním těch problémů, na který psychiatr nemá čas. (167Lt) Takže tam já vidím rozdíl, kde by psycholog neměl zasahovat. (168Gt) A naopak třeba myslím, že psychiatři nejsou dostatečně empatický,

aby těm pacientům pomáhli v těch psychologickéjch aspektech. (168Lt) V rodinných problémech, se zvládním stresu, s adaptací na nový věci, a tak dále. (170Lt) Takže tam já vidím kontrast mezi psychiatrií a psychologii, nebo psychoterapií.

M) Výzkumnice: Dobře, to je kontrast mezi psychologii a psychoterapií. Myslíte, že jsou věci, do kterých by už ani ten kouč neměl zasahovat? Když si představíme, že by neměl psychologický vzdělání. Protože vy máte tu zkušenost s psychologem, ale sám říkáte, že koučů, kteří nemaj psychologické vzdělání, je řada. Takže, pokud se tam sklouzne k té osobní rovině, myslíte, že jsou věci, které by se v koučinku neměli probírat?

Respondent: (171Mt) Pro mě osobně to je na tý dohodě mezi těma dvěma lidma. (172Mt) A na tý důvěře. (173Mt) Třeba z etickýho a morálního principu to беру tak, že když mi zaměstnavatel platil koučink, tak jsem se nechtěl tolik věnovat privátním věcem, protože bral jsem to, že je to prostě doplněk k mý práci, a z toho důvodu jsme se v devadesátipětadevadesát procentech soustředili na pracovní věci. (174Mt) Ale vůbec bych se nebál s koučem řešit jakýkoliv soukromý věci, pokud bych tu potřebu měl, a k tomu člověku měl tu důvěru. (175Mt) Ono pak jde o to, že když si s tím člověkem padnu do oka, tak jestli mi nepomůže jenom ten rozhovor, jenom to, že se vypovídám. (176Mt) Pro mě je těžký posoudit ty zkušenosti. (177Mt) Protože třeba Vás nebo (jméno kouče), když bych si představil bez jakýhokoliv psychologickýho vzdělání, tak vůbec nevím, jaký by to bylo. (178Mt) Jestli by ten koučink byl úplně stejnej nebo prostě amatérskéj, laickéj, a neměl by žádný výsledek. (179Mt) Samozřejmě, že z (jméno kouče), a třeba z Vás po letech praxe taky budu cítit ty zkušenosti, že celý dny neděláte nic jinýho. (180Mt) Ale pro mě je těžký posoudit, jestli by bez nějakýho speciálního kurzu nebo vzdělání, to bylo jinačí.

(181Mt) Ví, že třeba konkrétně (jméno kouče) jsem se ptal na to, jestli má supervizi, a on říkal, že ne. (182Mt) Protože on nedělá psychoterapii, kde by vlastně potřeboval mít supervizora, aby mu s tím pomáhal, že vlastně u koučinku to není potřeba. (183Mt) Ale že samozřejmě, kdyby měl potřebu, tak se má na koho obrátit, aby měl supervizi. (185Mt) Ale to už jsou možná hodně technický věci.

N) Výzkumnice: To ne, to je právě zajímavý, proč by, když v obojím se dá bavit o osobních problémech, proč v psychoterapii je potřeba ta supervize, a u koučinku ne? Napadá vás něco? (Zamýšlí se.)

Výzkumnice: Můžeme to nechat být, ale je to zajímavý, že jste k tomu došel. Protože v tom by mohl být ten rozdíl.

Respondent: (186Nt) Já si vzpomínám, zkouším si vzpomenout, co mi ještě zůstalo ze školy, když jsme se bavili o tý psychologii, psychoterapii. (187Nt) Já

jsem prostě měl pocit..., tehdy to moje chápání bylo takový, že na toho psychoterapeuta je toho tolik, že sám s tím potřebuje pomoci, aby ho to vnitřně nesežralo.(188Nt) A v kontextu s tím jsem se (jméno kouče) opakovaně ptal, jaký vlastně pro něj jsou koučovací rozhovory. (189Nt)A on mi vždycky řekl: "(Jméno respondenta,) to je prostě pro mě jako přirozený rozhovor. To je pro mě přirozená věc. Takhle já to prostě mám." (190Nt) Že to pro něj prostě není těžký. (191Nt) Ale možná, že ten rozdíl v té psychoterapii je v tom, že...třeba přijde dítě, který se pomočuje, který prostě nezvládlo rozvod svých rodičů, možná v tom je to...to hodně tvrdý, kdy ten psychoterapeut s tím potřebuje pomoci. (192Nt) Ale nevím z teorie, protože v týchle situaci jsem nikdy nebyl. Ale možná v tom to teda je.

O) Výzkumnice: Dobře, děkuju. Tak jo. Vy byste do toho šel, kdybyste musel? Protože říkal jste, že koučink je docela přirozená věc, máte to domluvený v rámci práce. Je to věc, o které se normálně bavíte?

Respondent: (192Ot) Ano.

Výzkumnice: Ale říkal jste, že u té psychoterapie, nebo psychologa, je nějaké stigma. Zajímalo by mě tedy, jestli byste do toho šel sám.

Respondent: Určitě.

Výzkumnice: Dobře.

Respondent: (193Ot)On vlastně i ten koučink je takovej...pro mě to není normální rozhovor. (194Ot) Já jsem ze všech našich sezení, vlastně doteď, jsem z toho hodně unavený. (195Ot) Je to pro mě velmi náročný. (196Ot)Protože (jméno kouče) na mě není...jak to říct...úplně něžnej. (197Ot) Já jsem ho totiž opakovaně vyzýval, aby na mě byl tvrdší, že to potřebuju. Aby na mě byl surovější, abych o tom víc přemýšlel. (198Ot)Takže já jsem odtamtud chodil propocenej, a pak jsem ještě celý den to zpracovával. Takže i to pro mě bylo náročný. (199Ot) Ale psychoterapii, třeba behaviorální psychoterapii, bych se vůbec nebránil. (200Ot) Pokud bych věděl, že jsem třeba neurotickej, tak bych se tomu vůbec nebránil. (Jméno kouče) by byl první člověk, na kterýho bych se obrátil. (201Ot) My jsme to shodou náhod...jsme se toho taky dotkli, když jsme se bavili o vážnejch onemocněních nebo umírání, tak já jsem mu vlastně říkal, že kdybych onemocněl, že bych chtěl, aby mi s tím pomohl. (202Ot) Prostě už ten vztah k němu mám..mám k němu takovou důvěru, že by to byl první člověk, u kterýho bych chtěl, aby mi pomohl. (203Ot) Aby pomohl mně nebo partnerovi, abysme tím prošli jakoby hladčejc. (204Ot) Vy jste říkala "když bych musel," když by mi to někdo přikázal, tak bych se asi trochu bránil.

Výzkumnice: Já jsem to špatně formulovala.

Respondent: (205Ot) Já myslím, že jsem to pochopil, jak jste to myslela. (206Ot) Takže, pokud bych cejtíl potřebu, kdyby mi třeba někdo řekl: "hele, začínáš se chovat zvláštně, prober to s psychologem," tak bych do toho šel. (207Ot)Já jsem

se možná na začátku tak zatvářil, protože jsem přemejšlel, jestli jsem vlastně někdy něco takový zažil. (208Ot) Protože v rámci nějakých teambuildingů jsme měli třeba moderovaný diskuse, ale to zas není psychoterapie. (209Ot) To už je něco jinýho.

Výzkumnice:Dobře. Už jsme skoro na konci.

Respondent: Já vůbec nespěchám. Můžeme pokračovat klidně ještě tři čtvrtě hodiny.

P) Výzkumnice: To jsem ráda, je to velmi podnětný. Kdybychom si představili, že lidi mají nějaký názory na psychoterapii, a nějaký názory na koučink, tak jaký myslíte, že by obecná veřejnost mohla mít na tyhle věci názor. A kde by k němu mohla přijít.

Respondent: (209Pt) Vy to teda hodně směřujete k té psychoterapii, o který já moc nevím.

Výzkumnice: To nevádí, ale..., to není o tom, co o tom víte. Ale je to třeba vidět v televizi. Když se koukáte na film, tak občas tam jde někdo k psychoterapeutovi, pak se o tom můžete s někým bavit. Jde o váš pohled, není tak podstatný, čím je podložený. Jak to vnímáte? Kdybyste se bavil s někým o psychoterapii, co by Vám mohl říct?

Respondent: Tak já začnu tím koučinkem.

Výzkumnice: Určitě, začněte tam, kde je Vám to příjemný.

Respondent: (210Pt)Já prostě koučink vnímám jako business věc, to je prostě moje vnímání. (211Pt) Když se mluví o koučinku, tak já to mám spojený s prostředím firmy, aby těm lidem to prostě pomohlo v jejich pracovních věcech. To je moje vnímání.(212Pt)A psychoterapii, nebo prostě návštěvu psychologa vnímat jako řešení osobních věcí. (213Pt)To, co už jsem několikrát zmínil. Rozvody, vztahy, problémy v rodině, závažná nemoc, umírání..., všechny tyhle věci, kde já vidím roli psychologa, psychoterapeuta, klinickýho psychologa. (214Pt) Ale koučink, tak jak já jsem ho poznal, tak je podle mě spojený primárně s výkoností, nebo s osobním rozvojem v rámci práce. Q) Výzkumnice: Zkusím to ještě jinak formulovat. To, že absolvujete koučink, o tom se normálně bavíte?

Respondent: Myslíte v rámci firmy.

Výzkumnice: V rámci firmy, ale třeba spíš se známýma.

Respondent: (215Qt)To víc. (216Qt) V rámci firmy se o tom tolik nebavím, protože ty možnosti jsou omezený. (217Qt) Byly tady kolegové, kteří měli zájem o kouče, ale skončilo to tím, že tu nejsou peníze. (218Qt) Takže těm lidem to pak bylo líto, a skončilo to třeba tak: "firma mi nechce dát kouče, abych se moh' zlepšit." (219Qt) Takže v rámci života, mimo práci se o tom bavím spíš. (220Qt) Protože ta sousedka, kamarádka, co mi doporučila (jméno kouče), nějaká jeho bejvalá spolužačka, kamarádka, ani nevím, tak s ní se o tom bavím pravidelně, protože se spolu bavíme o (jméno kouče), a jsme prostě v kontaktu. (221Qt)Ale řeším

to i vlastně s kolegama z jiných firem, ty přínosy. (222Qt) Takže v soukromém životě se o tom bavím radši, než tady ve firmě, hlavně proto, že se scházíme s (jméno kouče) privátně, tak už v práci nemám moc důvod se o tom bavit. (223Qt) Ale když se mě na to někdo zeptá, tak řeknu "ano, mám takovou zkušenost, která je jako velmi pozitivní, bylo to založený na těch věcech, který jsem Vám řekl... chemie s koučem, definovaný témata, a hlavně chuť se tomu věnovat. (224Qt) Pokud bys měl takovou chuť, můžu ti doporučit nějaký privátní sezení, mohlo by ti to pomoci." (225Qt) Takže to je moje vnímání koučinku. (226Qt) A ta psychoterapie... nevim, je to pro mě spojený spíš... nevim, pořád tam vidím takovou tu paralelu s tou rodinou, řešení těch vztahů a takovýchle věcí, kdy prostě obvodák řekne mamince s dítětem: "zkuste se poradit s psychologem," protože to dítě může mít nějaký problém. (227Qt) Já, jako dítě, jsem měl problémy se spaním, míval jsem noční můry, a tehdy mě dokonce obvodák poslal za dětským psychiatrem, našťastí rodiče mě za dětským psychiatrem neposlali, protože se báli, že by mě dopoval lékama, takže jsme to vyřešili s dětským psychologem. (228Qt) Pak jsem byl jako dítě v pedagogicko-psychologický poradně, protože jsem ve třídě zlobil, vykřikoval jsem, já jsem levák, a seděli jsme v lavici naopak, takže já jsem se prostě s tou spolužačkou strkal rukama, takže jsme se hádali, takže jsem dostal dvojku z chování, musel jsem jít do poradny, a moje maminka v tom viděla stigma, že jsem dostal dvojku z chování a že jsem musel jít do poradny. (229Qt) A doteď, když na to vzpomínáme, tak ona to bere jako stigma. (230Qt) Ale já mám pocit, že to se hodně změnilo, že třeba teď, když ty maminky, teď jsem to teda hodně vztáhl na ty děti, tak, že když si sdílí tu zkušenost, že to pomohlo... a to byl třeba ten případ toho (231Qt) úmrtí v té rodině, kde vlastně ta zkušenost byla velmi dobrá, že tomu otci toho kluka, co zemřel, tak mu ten psycholog hodně pomohl. (232Qt) Nejdřív si mysleli, že bude potřeba psychiatrická léčba, antidepressiva, prostě ten standard. (233Qt) A pak se zjistilo, že ta psychologická pomoc mu vlastně stačila. (234Qt) Právě mu to pomohlo tím projít.

R) Výzkumnice: Kdybyste chodil na psychoterapii, nebo k psychologovi, mluvil byste o to se známýma vy? Protože říkáte, že maminka to vznímala jako stigma.

Resondent: (234Rt) No, já bych o tom mluvil. (235Rt) Zvláště, když bych měl dobrou zkušenost. (236Rt) A vlastně bych o tom mluvil, i kdybych měl špatnou zkušenost, kdybych toho člověka

nedoporučil. (237Rt) Takže já bych o tom asi mluvil. (238Rt) Vlastně my jsme na tohle taky narazili s (jméno kouče), když jsme se bavili o takový tý pověsti těch psychologů. (239Rt) Tak on jako kontrast dává příklad ze Spojených států, kde vlastně každý ze střední a vyšší třídy má svého psychologa, kdy prostě chodí na sezení. (240Rt) Tady to zatím takový moc není, tady je to prostě spíš třeba jenom pro někoho, na základě nějaký selekce přání. (241Rt) Pak mají pocit, že když prostě někdo jde k psychologovi, že už má problém. (242Rt) Třeba můj kamarád, když šel k psychologovi, tak já jsem mu řekl, že k psychologovi chodím už roky. (243Rt) A když viděl, že pro mě to není stigma, že pro mě to není bariéra, tak prostě začal o tom mluvit. (244Rt) Svěřil se, že má problémy v rodině, že jeho rodiče se rozvedli, a má v úvozovkách náhradního otce, a má partnera, který má jiný rodiče, a kvůli tomu chodí k psychologovi, ale pro mě tohle nic není. (245Rt) Já v tomhle jsem liberální, mně to vůbec nevádí. (246Rt) A co se týká psychoterapie, vlastně proč ne, když to těm lidem pomáhá. (247Rt) Já vim, že když jsme se ve škole bavili o tý behaviorální psychoterapii, tak ty lidi dělali psí kusy. Doslova. (248Rt) Že prostě ty pacienty z (psychiatrická klinika) brali do terénů, že prostě tahali za sebou banán na provázku v metru, a: "pojd', pojd', Fifinko." (249Rt) To jim pomáhalo v rámci sociální fobie, že vlastně oni měli pocit, že se na ně všichni koukají, že jsou jako divný. (250Rt) A tak šli metrem v pyžamu, a zjistili, že se jim nic nestane. (251Rt) A další příklad, co nám ukazovala, a to byla terapeutka vlastně, byl strach ze špíny. (252Rt) Kdy oni se bojí se čehokoliv dotknout, a ona si klekla a olízla podlahu, aby těm lidem ukázala, že se nic nestane. A to je vlastně psychoterapie. Proč ne? (253Rt) Mně to přijde jako zábava, a hlavně, když to těm lidem může pomoci. Tak proč ne? (254Rt) Vy jste se ptala, jestli bych do toho šel. Tak okamžitě. Neříkám, že bych šel metrem v pyžamu, nebo asi jo, když bych věděl, že by mi to pomohlo. (255Rt) Ještě vlastně jsme se dotkli tý psychiatrie a toho stigmatu. (256Rt) Myslim si prostě, že to ve společnosti pořád přetrvává. (257Rt) Že některý lidi se cítí jako stigmatizovaný, že chodí k psychiatrovi, nebo k psychologovi. (258Rt) Ale depresema trpí každéj druhej, není to něco, za co by se měli stydět. (259Rt) Ale možná, že tohle mám já jako lékař posunutý. (260Rt) Možná, že jako laik bych se na to díval jinak. Já jsem v tomhle liberální.

12.4 Přepis rozhovoru s respondentkou T.

Rozhovor se odehrál 3. dubna 2015, v 14:00, v kanceláři respondentky. Stručně představeno téma výzkumu. Respondentka podepisuje informovaný souhlas.

A) Výzkumnice: Tak, kdybyste mi mohla na začátek říct něco o své pozici, jak jste se sem dostala, a co jste dělala předtím?

Respondentka: (1AT) Jasný. (2AT) Tak jsem tady od začátku března. (3AT) Předtím jsem pracovala v (název společnosti) dva roky, na pozici telefonní operátorka, ale vadilo mně tam to, že nebyla možnost si relativně dobře vydělat. (4AT) Protože jako telefonní operátorka jsem měla fakt jako malej fix, a prostě to u mě byly asi tři tisíce. (5AT) Předtím jsem dělala vymáhání pohledáven pět let, a ještě zhruba předtím jsem dělala dva roky nezávislý finanční poradenství pro (název společnosti.) (6AT) Jsem povahově jakoby člověk, kterej má jakoby vysoký cíle, a opravdu se nespokojím jenom s něčím, kde bych byla aktivně na nějakym místě třeba půl roku, bez možnosti nějakýho růstu. (7AT) Takže mně prostě tahleta pozice vyhovuje i tím, že mám zkušenosti v pojišťovně, v pojišťovnictvím, ale i tím, že už vim, co jakoby znamená prodej, respektive prodej těch jakoby smluv. (8AT) Tak jsem chtěla zkusit tohle.

B) Výzkumnice: Můžete mi jenom říct, jak se jmenuje ta Vaše pozice?

Respondentka: (9BT) Obchodní poradce v pobočkové síti.

C) Výzkumnice: Super. V rámci práce máte nějaké kurzy v měkkých dovednostech, myslím v souvislosti např. kontaktu se zákazníky. Třeba komunikační?

Respondentka: (10CT) Já jsem zatím tady krátce, ale co vim, tak na tom školení máme zatím jenom produktový znalosti, neviděla jsem ještě tady školení, že by tady bylo naplánovaný, právě co se týče prodeje, nebo těch dovedností právě komunikace s klientem, myslím si, že to ani tady není.

D) Výzkumnice: Dobře. Co jste říkala, tak vlastně všechno, co jste dělalo, bylo v soukromé sféře, že ano?

Respondentka: (11DT) Přesně tak.

E) Výzkumnice: Dobře. Tak bychom se teda podívaly na ten koučink. Vy říkáte, nemáte s tím žádnou zkušenost, ani zprostředkovanou třeba přes nějaký známý?

Respondentka: (12ET) Takhle, jediň, co mám zkušenost, že jsem třeba byla na různých školeních, kde ukazovali, jak s tím klientem jako by komunikovat, ale aby to byl přímo koučink od svého nadřízenýho, tak to nebyl žádnej.

F) Výzkumnice: Dobře, perfektní. A pod tím pojmem, co byste si představovala, když se řekne koučink?

Respondentka: (13FT) No, koučink...určitě, aby mě můj nadřízený ukázal, nebo ne ukázal, spíš tak jako...jo, ukázal, jak prodat jakoby smlouvu, nebo respektive produkt, užitek. (14FT) Samozřejmě, i jak zvládat argumenty, námítky, nějakěj prostě prodejní proces, postup, ohledně i kontaktování, ale i třeba i jak si naplánovat svý cíle, jako růst. (15FT) Tak pod tím vším si představuju já koučink.

G) Výzkumnice: Takže myslíte, že je to jakoby způsob řízení?

Respondentka: (16GT) Jo, způsob řízení, dalo by se říct.

H) Výzkumnice: Dobře. Myslíte, že to dělají všichni zaměstnavatelé?

Respondentka: (17HT) Určitě ne.

I) Výzkumnice: A kdybyste si mohla vybrat, šla byste do toho osobně?

Respondentka: (18IT) Jestli já bych to to dělala?

I2) Výzkumnice: Jestli byste se nechala koučovat.

(19I2T) Respondentka: Určitě.

J) Výzkumnice: Takže, co myslíte, že by mohlo být cílem takovýho koučování. Něco konkrétního, kdyby Vás napadlo. Nějaká konkrétní dovednost? Nebo posun? V čem?

Respondentka: (20JT) Jasně. (21JT) Tak určitě si myslím, že při těch stanovení cílů, myslím si, že když ten daný podřízený má opravdu třeba nějaký cíl, a říká to třeba svému nadřízenýmu, tak aby...prostě ten koučink prostě je tomu přizpůsobenej, aby prostě...já nevim, jak to popsat. (22JT) Aby prostě zvládali ten celý jakoby postup, to znamená to zvládání těch námitek, těch argumentů, tak aby ten nadřízenej to naučil za tím cílem, jaký je stanovený.

K) Výzkumnice: Jasně. A kdybyste měla říct třeba nějaký konkrétní cíl, co třeba u Vás, v čem by Vás mohl někdo koučovat?

Respondentka: (23KT) Představovala bych si to tak, že když budu mít schůzku s klientem, tak šéfová si se mnou půjde sednout, řekne mi: "hele, tohle a tohle je špatně, na základě toho je to potřeba změnit," a ukáže mi, jak. (24KT) Prostě mi dá tu možnost.

L) Výzkumnice: Máte pocit, že se to teda váže jenom na pracovní život?

Respondentka: (25LT) Určitě i v jiný sféře, já si myslím, že to koučování se dá používat ve všech sférách, co se týče třeba i..., když se to tak vezme,

tak víceméně ten koučink, tak se to dá vnímat i tak, že to jsou psychologický poradny, protože i ten koučink se dá použít i tam. (26LT) Třeba ve vztahových problémech, rodinných problémech, finančních, nejenom v práci, ale určitě i v osobním životě.

M) Výzkumnice: No, a jakým způsobem myslíte, že ten kouč...Vy říkáte, že Vás něco učí, něco Vám ukazuje, tak jakým způsobem myslíte, že Vám to ukazuje? Že Vám přímo ukáže příklad? Nebo vysvětlí Vám to?

Respondentka: (27MT) Myslím si, že ten kouč funguje spíš tak, že já mu řeknu, kde mám ten problém, ale on neřeší ten problém, ale dokáže mě navést k tomu, jak ho řešit. (28MT) Dokáže mi ukázat správně otázky, abych já ho vyřešila. (29MT) Teda doufám, že to tak je.

N) Výzkumnice: To není podstatné. Podstatné je, co o tom víte vy, a jak to vnímáte. A tyhle všechny věci, které o tom víte..., říkáte, že sama zkušenost nemáte, tak jak jste k tomu dospěla?

Respondentka: (30NT) Dívala jsem se na internetu, protože jsem se chtěla zúčastnit koučink aktivního, pan (jméno)..., teď nevím, je to taky známý po tý Praze, má nějakou firmu ohledně koučování v těch vztahovejch věcech. (31NT) Já jsem se tímhle chtěla zabývat právě ve vztahovejch problémech. (32NT) Nebo spíš ujasnění cílů jakoby v tom životě. (33NT) Protože jsem procházela takovou...nedávno...rodinnou závažnou věcí, kdy jsem si říkala: "tak jako, je mi dvacet sedm, tak jako, kam se bude život ubírat?" (34NT) Nedokázala jsem si poradit, nebo respektive, nedokázala jsem si položit takový otázky. (35NT) Tak jsem nad tím přemýšlela, ale pak nějak se mi to rozjasnilo, takže v pohodě. (36NT) Spíš sama. (37NT) Takže takhle jsem se to dozvěděla.

O) Výzkumnice: Dobře. Takže nakonec ale jste se rozhodla, že se toho účastnit nebudete, protože jste si to sama vyřešila.

Respondentka: (38OT) To jsem si vyřešilo, no. (39OT) Spíš jsem si začala pokládat takový správný otázky. (40OT) Takový jako otevřený otázky, jak bych to řešila, nejenom jako: "Chceš to řešit? Ano/ne." (45OT) Napsala jsem si to na papír a víceméně, když jsem to viděla napsaný, tak jsem podle toho začala postupovat.

P) Výzkumnice: Super. Takže teď bychom se pomalu přesunuly k té psychoterapii. S tou zkušenost máte?

Respondentka: (46PT) S psychoterapií? Ne, nemám.

Q) Výzkumnice: S jakýma typama problémů myslíte, že by se lidi měli obracet na psychoterapeuta? Doporučila jste to někomu?

Respondentka: (47QT) Já bych to určitě doporučila. (48QT) Určitě, když má třeba nějaký závažný onemocnění, a ovlivní to ten celý život. (49QT) Myslím si, že to je právě to rozhraní, asi jo, kam se potom ubírat. (50QT) Myslím se, že i vztahový

problémy. (51QT) Pracovní..., nevím, to je spíš..., nedokážu to posoudit tolik, abych se k tomu dokázala vyjádřit. (52QT) Myslím si, že spíš ty osobní problémy.

R1) Výzkumnice: A co si myslíte, že se na těch psychoterapeutických sezeních pak může dít?

Respondentka: (53R1T) Tak nemám tušení.

R2) Výzkumnice: Nenapadá Vás ani trochu?

Respondentka: (54R2T) Nevím, tak jestli je to třeba individuální. (55R2T) Nebo je jich tam víc? (56R2T) Nějaký kolektivní? (57R2T) Ale zas u těch kolektivních, aby se tam..., podle toho zase, kolik by tam byl ten počet lidí, pokud by tam bylo hodně lidí, a rozebírali by se jednotlivé problémy, dokážu si představit, že by to bylo sezení opravdu na dlouho, a stejně by se člověk nemohl tomu individuálně věnovat. (58R2T) A asi by se stejně ve finále nic nevyřešilo. (59R2T) Kdežto, kdyby to bylo zase individuální, tak by zase ten člověk neměl rozhled, že ten problém řeší více lidí. (60R2T) Takže nevím.

S) Výzkumnice: Dobře, já Vám zkusím tu otázku položit ještě trochu jinak. Když tam člověk přijde s nějakým problémem, tak co se s ním děje? Snaží se ten problém vyřešit? Nebo se snaží přijít na to, kde ten problém vznikl? A kdybyste to měla srovnat s tím koučováním, co se děje s těmi konkrétními problémy?

Respondentka: (61ST) Obávám se, že se tady řeší, jak jakoby najít to východisko, ale neřeší se tady, v té České republice, ve většině případů ta příčina, prostě vyléčit. (62ST) A ten klient, když přijde na tu příčinu, tak ty důsledky si jakoby vyřeší sám. (63ST) Že se řeší ty důsledky většinou. (64ST) Nikdy se nejde po té příčině. (65ST) A to je asi chyba. (66ST) Myslím si, že ten koučink jde právě na to, kde je ta příčina. (67ST) Ten člověk si na to přijde sám.

T) Výzkumnice: Dobře. Kdybyste si měla představit ideálního kouče, tak jaký by měl mít vlastnosti?

Respondentka: (68TT) Určitě člověk přímý. (69TT) Člověk, kterej má zkušenosti, ať už je to v práci..., tak aby si prošel třeba dejme tomu na té pozici, kterou mám já, tak aby mi předával své zkušenosti. (70TT) Určitě bych nerespektovala člověka, kterej by sem přišel a neměl s tou prací nic společného. (71TT) Kouč by měl být..., no, měl by tam mít určitě i tadyto. (72TT) Nedokázala bych si představit nějakýho zamlklýho, nekomunikativního, ne moc příjemného člověka. (77TT) Měl by mít určitě autoritu.

U1) Výzkumnice: A analogicky k tomu, kdybyste si měla představit ideálního psychoterapeuta?

(Dlouze se zamýšlí.)

U2) Výzkumnice: Říkala jste, že léčí. Nebo že by se v té psychoterapii mělo léčit. Tak co by měl umět?

Respondentka: (78UT) Určitě, aby měl zkušenosti, aby věděl, o čem mluví, určitě, aby to měl vystudovaný, nebo zabýval se tou danou problematikou. Praxi. (79UT) Ale tak jako to provází myslím si oba dva obory. Ta praxe.

V) Výzkumnice: Vy jste říkala, že by se na psychoterapeuta měli obracet lidi s nějakým onemocněním. Jaké jste měla na mysli?

Respondentka: (80VT) Tělesný. Ale i psychický.

W) Výzkumnice: Myslíte, že by za psychoterapeutem mohl jít někdo, kdo netrpí žádným onemocněním?

Respondentka: (81WT) Určitě.

X) Výzkumnice: Kdybyste sháněla psychoterapeuta, kam byste se obrátila? Kde byste ho hledala?

Respondentka: (82XT) S ostychem bych se zeptala třeba svého lékaře, nebo třeba internet, nebo doporučení nějakého hodně dobrého známého.

Y) Výzkumnice: Dobře. Šla byste do toho osobně, do té psychoterapie?

Respondentka: (83YT) Ne.

Z) Výzkumnice: Nešla byste do toho. Můžete mi říct, proč?

Respondentka: (84ZT) Taková jako obava..., nevím, mám právě strach, že by ten psychoterapeut řešil ten důsledek, ne tu příčinu. (85ZT) Já si myslím, že je důležitý řešit tu příčinu, proč se mi nedaří. (86ZT) A mám obavy, že tam by se to asi neřešilo.

AA) Výzkumnice: Dobře. Prima. A kdybychom si měli představit, že lidi obecně mají nějakou představu, co ten koučink je, a co je psychoterapie, nějaký názor na to. Tak jaký ten názor může být? Jaký je názor na psychoterapii, co si můžou lidi myslet o někom, kdo se toho účastní?

Respondentka: (87AAT) Myslím si, že většina lidí na tu psychoterapii má takovej názor, že tam choděj alkoholici, nebo nějaký jako problémový lidi. (88AAT) Kuřáci, nebo domácí násilí. (89AAT) Ale myslím si, že se to dá použít ve všech sférách. (90AAT) Takže..., zatím ze svýho okolí nemám tu

zkušenost, kdo by tam třeba chodil, a jaký má na něj názor... (91AAT) Ale spíš si myslím..., nevím, objektivně jako těžko říct, ale spíš si myslím, že jsou to negativní názory.

BB) Výzkumnice: A kdybychom, analogicky k tomu, vzaly ten koučink. Tak jaký ty názory můžou bejt tam. Myslíte, že by Vám někdo v diskusi řekl, že se nechává koučovat?

Respondentka: (92BBT) Vzhledem k tomu, že jsem ohledně toho koučinku slyšela, tak je to dobrá věc, jinak když jsem slyšela o tom poprvý, tak jsem vůbec nevěděla jako o co jde, určitě bych takovýho člověka jako neposlechla, jako, že tam byl a že bych tam měla jít. (93BBT) Spíš bych si jako první došla k nějakýmu psychoterapeutovi. (94BBT) Ale vzhledem k tomu, že vim určitě, o čem je řeč, tak bych to zvolila, a šla bych tam.

CC) Výzkumnice: A kdybyste se o tom měla bavit, tak řekla byste, že se necháváte koučovat?

Respondentka: (95CCCT) Přesně.

DD) Výzkumnice: Kdybyste to řekla, jakou by to mohlo vzbudit reakci?

Respondentka: (96DDT) Pokud ten dotyčný ví, o co jde, tak myslím, že dobrou. (97DDT) Pokud ne, tak bych mu to vysvětlila. (98DDT) Vysvětlila bych mu, jaký jsou ty důvody, že pátrám po tý příčině.

EE) Výzkumnice: Oproti tomu, kdybyste měla říct někomu, že chodíte na psychoterapii, jak by se k tomu mohli lidi stavět?

Respondentka: (99EET) Já si myslím, že ne moc dobře. (100EET) Že tam by se mě hned ptali: "Jé, a proč tam chodíš? Ty máš nějaký problémy? A co ti je?" (101EET) Kdyžto u toho koučinku by se neptali. (102EET) To mi přijde víc takový normální.

12.5 Přepis rozhovoru s respondentkou P.

Rozhovor se odehrál 10. března, v 16:00, v téměř prázdné restauraci dle respondentčina výběru. Představeno téma výzkumu. Respondentka podepisuje informovaný souhlas.

A) Výzkumnice: Možná bychom mohli začít trochu zlehka. Kdybyste mohla říct něco o své pozici, co děláte.

Respondentka: Já?

(1AP) Tak já jsem začínala v (název společnosti) jako trenér, jinak jsem celej život na obchodních pozicích, vedoucí, většinou, obchodních pozic. (2AP) A začínala jsem, když to vezmu úplně od začátku... původem jsem chemik, jo? (3AP) Ale hned vlastně jako po revoluci, když byla možnost, tak jsem nastoupila jako vedoucí obchodu, kde se prodávalo zlato, hodinky, starožitnosti. (4AP) To byla velká životní zkušenost. No to byl začátek.

(5AP) Pak jsem třeba dělala v (název společnosti).

(6AP) Potom jsem nastoupila do Prahy. Tohle bylo...já nejsem Pražák, takže tohle bylo v Turnově.

(7AP) Pak jsem nastoupila do Prahy, kde jsem vyhrála vlastně výběrový řízení na vedoucí oddělení v operativním leasingu. (8AP) A byla to zase taková pozice, jak pro pojišťovnu, tak ale pro tu společnost, co dělala ten leasing. (9AP) No a to byl vlastně taky obchod, že jo, sjednávání a to. (10AP) A potom...teď jsem šla dělat ředitelku v jednom obchodě s víny. (11AP) Dá se říct prodávání vín ze zahraničí do domácností. (12AP) Takže zase obchod. (13AP) No a potom vlastně, jsem se dostala přes nějaký drobnosti, ty vynechám, do (název společnosti). (14AP) Z té trenérské pozice vlastně jsem potom dostala nabídku sem na generální ředitelství, kde vedu tým trenérů-specialistů, a vlastně zařizujeme kompletně veškerý informace pro obchod, veškerý soutěže, kampaně, vzdělávání,

a já nevím, certifikace jak trenérů, produktových disponentů, vlastně vzdělávání komplet, a to znamená i práce s manažerama právě, a na to využívám taky kromě jiného právě ten koučink.

(15AP) Takže jsme nejenom my byli koučovaní, aby jsme samozřejmě taky dostávali zpětnou vazbu, a mimo jiné vlastně když procházím vzděláváním koučinku, což mám za sebou nějaký vzdělávání, ale to budu třeba zas pokračovat jinde, ten rozvoj člověka je potřeba pořád, to víš nejlíp, tak nám vlastně tu zpětnou vazbu dělej taky kolikrát formou koučinku, aby nám ukazovali ty cesty a tak dále.

B) Výzkumnice: Dobře, děkuju. Předpokládám teda, že tím pádem se dál vzděláváte v takových těch měkkých dovednostech jako komunikace....

Respondentka: (16BP) To neustále. No, neustále.

C) Výzkumnice: Tak jestli se můžeme vrhnout na ten koučink...

Respondentka: Určitě.

Výzkumnice: Vy říkáte, že máte s koučinkem zkušenost i v poloze toho koučovaného.

Respondentka: (17CP) Taky.

D) Výzkumnice: Mohla byste mi říct něco o tom? Co konkrétně se tam dělo? Čím jste se měla zabývat? Proč jste do toho šla.

Respondentka: (18DP) To nebylo ani tak, že já bych si vyhledávala kouče, to v žádném případě ne. (19DP) To bylo spíš tak, že to musím absolvovat buď tou formou při tom vzdělávání, a předtím, co jsme měli, tak to bylo daný, (20DP) že jsme museli prostě projít nějakým koučinkem, krátkým, ne dlouhodobým, právě na té pozici, co děláme, jestli to děláme dobře, v jakým směru se jako posunout v té práci a dejme tomu toho nějaký trenérskýho...

E) Výzkumnice: Takže nebyla daná nějaká konkrétní dovednost ve smyslu pojdme se tady zlepšit v komunikaci, nevím, dejme tomu, s klientem.

(21EP) Kdybych dala třeba konkrétní věc toho, kdy já jsem měla jakoby koučink na jednu hotovou věc, tak to bylo třeba moje konkrétní jedno vzdělávání.

(22EP) Co třeba můžu já zlepšit na svém přednesu, na práci s lidma, právě na těch měkcejších dovednostech, jakým způsobem třeba reagovat, do čeho se zapojit a tak dále. (23EP) Ale bylo to přesně tou formou, že mi to nebylo doporučovaný, že jo, nebo nějakým, dejme tomu mentoringem, ale že mi to bylo ukazovaný tou formou: „Jak's to viděla tady. Co si myslíš, že by tam mohlo ještě bejt jinak a jak to vidíš, kdyby to bylo opravdu perfektní? Tou koučovací formou.

F) Výzkumnice: Děkuju. Máte pocit, že vám to nějak pomohlo? Že vás to nějak posunulo, na té pracovní rovině?

Respondentka: (24FP) Určitě. Když nevezmu jenom tenhle, tak tam bych řekla, že nejdůležitější je to, že se člověk, když je to dobře dělaný, když člověk nemá tendenci jít do bojovky, tak je na tom asi nejlepší to, že si na to přijdeš sama. (25FP) Že prostě

si člověk sám uvědomí vlastně třeba tu slabinu svojí a uvědomí si, že s tím je možný něco dělat, a taky sám si přijde na to, co sám by byl schopen v tu chvíli s tím dělat, a případně za pomoci toho kouče si je schopen nastavit nějaký časový limity, za jak dlouho. (26FP) A pak teda i ve spolupráci s ním ohlídat, jestli k tomu dospěl, nebo nedospěl. (27FP) A nejpodstatnější na tom, že na to fakt člověk přijde sám, že mu to nikdo nepodsouvá, nepřemejšlí, nehrabe se v nějaký minulosti, z čeho vycházej moje chyby, ale že se soustředí na to, co bude a jak by se to mohlo zlepšit.

G) Výzkumnice: Děkuju. A myslíte, že se to promítlo jenom v té pracovní rovině?

Respondentka: (28GP) Ne myslím si, že... třeba pro mě osobně jako by koučink, i vzdělávání v tom koučinku je daleko nejprospěšnější v tom osobním životě. Naprosto.

(29GP) To, co vlastně člověk se posune v osobním, tak to využije pak v té práci, ale nebrala bych to obráceně, že jako bych se zasoustředila vyloženě... jo, pokud budu mít daný cíl v té práci, že někam se potřebuju posunout, a ten kouč mi bude pomáhat v tom si přijímat ty kroky v té práci, tak samozřejmě ano, ale osobně já třeba koučink u sebe považuju jako pozitivní osobně.

H) Výzkumnice: Děkuju moc. Kdybychom se posunuli na tu obecnější rovinu, tak s jakýma typama problému myslíte, že by se lidi na kouče měli obracet. Když bych řekla dejme tomu, chci si rozvinout nějakou dovednost, nebo celkově? Vy sama říkáte, že u vás to nebylo nijak konkrétní.

Respondentka: (30HP) No..s lidma, se kterýma třeba pracuju já, tak tam to je konkrétní a je to pracovní, že jo. (31HP) Zas kdybysme se bavili, tak jak by ten koučink normálně mohl probíhat, kdyby to nebyl firemní koučink, tak to je právě to rozdělení rolí..(32HP).kdyby to byl normální, tak většinou člověk nejdřív zabředne do těch osobních problémů, nebo osobního nějaký nastavení, nebo třeba, kdybych to měla konkretizovat trochu víc, tak třeba (33HP) slabý sebedůvěry, v něco, co třeba dokážu, že jo, a tím, že si nedůvěřuju, tak ani nehledám ty cesty, jak bych to mohla dokázat, protože na prvním místě mám to, že nezvládnou, nedokážu, že dál už jít nemůžu, že už nemám navíc, dejme tomu, ale když teda překonám tadytu soukromou, (34HP) protože to se mě netýká jakoby kouče, když mám firemní koučink, tak tam mám jasný cíle, kam ty lidi maj dojít, ale samozřejmě, pokud to dělám jenom trošku dobře, (35HP) že je na nějaký pozici, proč třeba na tu pozici šel, jak to viděl, jak se nachází dnes, kam by chtěl dojít, a co pro to teda jako by dělá teď, a co by mohl ještě dál, a nějaký časovej horizont, že jo.(36HP) A to jsou potom pracovní věci, a to jsou většinou na těch pozicích, se kterýma já komunikuju, tak jsou to manažerský pozice, kde je spousta věcí daných,(37HP) a ten člověka třeba nedokáže to splnit přesně tu danou věc, protože

neumí třeba s těma lidma pracovat, tak jak by mohl, že tam má třeba přesně...(38HP)má nějaký předpojetí, že nemůže tomu člověku...nemůže po něm něco chtít, a neví třeba, jak to po něm může chtít.(39HP) A k takovejmu drobnostem on si tam dochází sám, s tím, že dyť já se ho vlastně můžu zeptat, konkrétně třeba, co udělal v tomhle tejdnu, proč to udělal takhle, a zrovna tak on se tím učí jako by toho člověka vést těma koučovacíma otázkama.

Odpovídám dobře, nebo moc rozvášněně?

I) Výzkumnice: Ne, je to super takhle. Takže můžem pokračovat takhle.

Dobře, a podle Vás, tak jak by měl vypadat ideální kouč? Co by měl mít? Nějaké psychologické vzdělání, nebo by se měl spíš orientovat v tom oboru toho člověka, kterýho koučuje?

Respondentka: (40HP) To si nemyslím. S oborem to podle mě nemá nic společného.

(41HP) Jako určitě, pokud něco o tý oblasti ví, tak to je rozhodně výhodou, jo, ale myslím si, že koučink není o tom, že bych si nejdřív měla nastudovat tu oblast, kterou ten člověk potřebuje nějak dotáhnout, nebo se v ní zlepšit. Jako by to bychom museli být multilidi.

(42HP) Ale myslím si víc do tý psychologie, že by měl být zaměřenej. (43HP) A hlavně by prostě měl mít empatii. (44HP) A co si myslím, že na koučinku je nejtěžší, aspoň teda z mého pohledu, je uhlídat sám sebe, aby člověk nenapovídal, aby opravdu vydržel to, že člověk tápe, že hledá, že neví, a vydržet to ticho, a prostě neukazovat ten směr. (45HP)Protože já si myslím, co by měl udělat, ale on třeba potřebuje udělat úplně něco jiného, a když do toho vstoupím já jako kouč nebo jako člověk, tak ho někam vedu, že jo, to je ale špatně.

(46HP) On má třeba svoji cestu úplně na druhou stranu a dojde ke stejnému. To by řekla, že je nejtěžší.

I) Výzkumnice: Myslíte si, že je tedy reálné dojít k těm cílům, co si na začátku stanovíte?

Respondentka: (47IP)Je to reálný, a je to reálný, si myslím, v každé oblasti. (48IP) Já jsem tuhle zrovna četla hezkejch příspěvek, kterej se týkal závislosti.

(49IP) A bylo to právě na srovnání koučinku a psychoterapie. Nečetla jsi to?

Výzkumnice: Nečetla jsem to, ne, ne, ne.

Respondentka: (50IP) Mně to zaujalo právě z toho ohledu, že to je oblast úplně mimo jakoukoliv činnost profesní, a tak. (51IP) Dotyčnej člověk chodil čtyři roky na psychoterapie, který samozřejmě byly prospěšný, byly úspěšný, ale zase se samozřejmě se hrabaly v tý problematice toho člověka, proč se mu to stalo,(52IP) ale vůbec nešly směrem jako nastavení nějakých právě cílů, třeba kratouček, maliček, který ten závislák potřebuje překonat, aby viděl, že může jít někam jinak, že nemusí zase zpátky tam do toho bahna.(53IP) A ten dotyčnej popisoval, jak mu právě koučink strašně pomohl, že to byly třeba úplně malý

cíle, jít se vztyčenou hlavou po chodníkú, a prostě získat aspoň nějaký sebevědomí, pak se třeba výrazně oblíknout a jít zase po tom chodníku, takže opravdu cíle rozhodně ne nějaký profesní,(54IP) ale překonání sám sebe, a nějaký právě tý méněcennosti a toho podceňování sám sebe, a že mu to hrozně pomohlo.

J) Výzkumnice: To je super, já to nečetla, ale jsem ráda, že vy jste to četla, a že se k tomu takhle můžeme vztáhnout. Tak když jste to nakousla, tak možná, že bychom se rovnou podívaly na tu psychoterapii.

Já se zase zeptám, analogicky k tomu koučování, vy sama nějakou zkušenost máte?

Respondentka: (55IP) Nemám. Já jsem na terapii nikdy žádný nebyla, a zatím se tam ještě nechystám, ale tak nikdy neříkej nikdy, že jo.

Výzkumnice: A nějak zprostředkovaně?

Respondentka: (56IP)To mám. (57IP)Já mám partnera, kterej to i dělá i studuje.

(58IP) Mám to dnes a denně doma, a nejenom, že partner na ně dochází, a dochází na ně už strašnou spoustu let. (59IP)Nejdřív osobně, protože prošel rakovinou, tak to asi potřeboval, a současně, protože studuje psychoterapii, a studuje biosyntézu, jestli ti to něco říká.

(60IP)To je hodně zajímavý odvětví, ale je to psychologie i s trochou něčeho jiného, nevím, jak bych to popsala, že třeba, když vejdeš do dveří, tak že už si tě dokáže ten člověk odhadnout trošku tvojí problematiku, podle toho, že jo, jakej máš výraz v tom těle. To je ale velmi zkrácený. Ne že by o tom byla biosyntéza. (61IP) Tudíž i on musí docházet profesně.

(62IP) A kromě jiného to dělá, dělá jak koučink, tak...takže se o tom samozřejmě bavíme, takže to mám, tu zkušenost.

J) Výzkumnice: Tak, a v jakých případech si myslíte, že by člověk měl zvážit návštěvu psychoterapeuta, nebo doporučila byste to někomu, a když, tak proč?

Respondentka: (63JP) Doporučila, mám s tím, i s doporučením, osobní zkušenosti, a tudíž vidím teď i velmi napřímo, i jakoby to fungování, a doporučila bych to určitě ve spoustě případů, a to třeba, (64JP) když opravdu člověk si potřebuje zpracovat v sobě, že i sám třeba je natolik bystřej, a dokáže ještě usoudit, že má nějaký problém, třeba ať už z dětství, nebo z něčeho prožitýho, špatnýho, a prostě neustále se mu to nějak vrací, a promítá vlastně do života, že neustále opakuje stejný chyby, ačkoliv si myslí, že to dělá co nejlíp, a nedokáže se překonat, a nedokáže změnit vzorec svého chování, a vlastně mu to hrozně ubližuje.

(65JP) A vždycky bych volila psychoterapii spíš nežli vyložení psychiatra, protože vidím, že to, když je dobrý psychoterapeut, že dokáže s tím člověkem udělat neuvěřitelný divy třeba taky během pár sezení, (66JP) zklidnit ho, uvědomit si třeba vůbec

jenom základní hodnoty, nebo základní potřeby toho člověka, jako jíst, spát, odpočívat, a uvědomit se, že jsem tady i já, sám za sebe, a nejenom třeba lidí kolem mně, o který se musím starat, a že všechno musím, a že prvotní jsem tady já a musím se postarat sám o sebe. (67JP) Myslím si, že tam je rozhodně to potřeba nastavit formou psychoterapie.

(68JP) Pokud třeba bude potřebovat i nějakou směr potom dál, tak tam už může pomoci ten kouč. (69JP) Ale ono se to nevyklučuje, já si nemyslím, že se řeže psychoterapie a koučink, jako že tam je nějaká čára.

(70JP) Já si myslím, že psychoterapeut je zároveň kouč, a troufám si říct, že dobrou kouč je zároveň psychoterapeut, i když třeba ne vystudovanéj, ale měl by se to nějakým způsobem zajímat a vědět, kdy je potřeba třeba trochu napovědět nebo i umět poslouchat ty hrůzy. (71JP) Stejně k tomu sklouzne. (72JP) Když je klasickéj koučink, tak se stejně ty lidi dostanou i do toho, co mi ubližuje a tak.

K) Výzkumnice: Dobře. A nějakou konkrétní představu toho, co se tam může dít, na těch psychoterapeutickéjch sezeních, máte asi díky partnerovi.

Respondentka: (73KP) Jo, ale i díky třeba té kolegyni, s kterou se bavím, kterou jsem doporučila na tu psychoterapii, a chodí tam. (74KP) A vidím neuvěřitelný pokroky.

Výzkumnice: A můžete trochu načrtnout, co se tam děje, když se tam ty lidi sejdou, o čem se baví?

Respondentka: (75KP) No tak samozřejmě, tak to bejvá opravdu na hodně otevřený rovině, protože tam fakt rozebíraj opravdu třeba ty pocity toho člověka, a i slovní vyjádření, i to, co mi opravdu třeba ublížilo, až se dostanou k té podstatě toho, v čem pramení ten můj nějaký problém, kterej tam mám zazděnej.

/zamýšlí se/

(75KP) Abych byla trochu konkrétnější, tak chci mluvit, co třeba bych si předstovala u sebe, že třeba mám problém, že mi nikdo nesmí říct, že třeba...ne, že něco dělám blbě...teď, jak bych to řekla, aby to vyznělo správně. (76KP) Jako když třeba po někom rodiče chtěj neustále výkon, a ten dotyčnej tím postiženej, tak ať udělá, co udělá, tak nebyl třeba chválenej těma rodičema. (77KP) A vlastně on se strašně furt snažil, strašně furt snažil, ale tím, že nedostal nikdy tu pochvalu, tak vlastně nikdy nebyl ohodnocenej za ten úspěch nějakou svůj, a třeba v dospělosti ho to potkává furt stejně, že i když něco udělá, tak se nedokáže sám sebe pochválit, ale vlastně vnitřně furt má strach z toho, co udělá blbě, že to ještě furt není dobrý, že to furt nestačí. (78KP) Tak tady si myslím, že se baví hodně právě o tom, jak to vypadalo, co se dělo, když, já nevím, třeba maminka po vás chtěla, vy jste to udělal, tak co bylo

potom, a co bylo ještě dál, a vlastně se točej v tom kruhu, kde je potřeba se tady od toho odrazit.

(79KP) Že já jsem třeba dobrou, a tady už by mohl nastat právě třeba ten kouč, že mu ukáže tu cestu dál. (80KP) Takže dobře, teď jste si vlastně uvědomila, že dobrá jste, a chcete třeba bejt v tomhleto ještě lepší. (81KP) To dělá ten koučink právě. Co vy můžete udělat?

Výzkumnice: Ještě jednou děkuju.

Respondentka: Kdyby to takhle nestačilo, Nelly, tak to klidně řekněte.

L) Výzkumnice: Ne, je to super, jak to děláte. A jaký ideální vlastnosti by podle vás měl psychoterapeut? Zase analogicky k tomu koučování.

Respondentka: Psychoterapeut. (82LP) No hlavně si myslím, že tam už by to opravdu vystudovaný měl mít. (83LP) A v první řadě, já si myslím, že u obou je totožný, že byl měl mít jako velkou empatii, měl by mít samozřejmě velkou trpělivost. (84LP) A měl by si strašně pohlídat, opravdu jeden i druhý, já si myslím, že tam moc velkéj rozdíl v tom nebude, ale jak říkám, to je jenom můj názor...

Výzkumnice: A ten mě právě zajímá.

Respondentka: (85LP) Myslím si, že oba dva by si měli hodně ohlídat, aby nečerpali třeba ze svých zkušeností, ze svého nějakýho vzpomínání na dětství, co ublížilo mě, protože každou člověk, ač to může působit, že máme stejnej problém, tak ho můžeme mít úplně někde jinak. (86LP) Měli by bejt hlavně zaměřený na tu pomoc tomu člověku, že tady jsem prostě pro něj, a teď budu poslouchat jenom jeho, nebudu prostě poslouchat nějakýho svého napovídače, prostě jsem tady, a snažím se přijít na to, co nejvíc pomůže tomu člověku.

M) Výzkumnice: Teď bychom to asi vztáhli k obojímu...Kdybychom si představili, že lidi prostě obecně mají na tyhle dvě věci nějaký názory, na koučování a na psychoterapii, tak jaký myslíte, že ty názory můžou být? Myslím ty lidi, kteří s tím nemají vlastní zkušenost. A jak k takovýmu názoru mohli dojít.

Respondentka: (87MP) No tak, myslím si ten, koho to vůbec nezajímá, tak se třeba bojí chodit na psychoterapii, protože lidi mají předsudky, že třeba já tam půjdu, a oni si budou myslet, že nejsem v cajku, (88MP) na rozdíl od toho u kočinku si myslej, že to je prostě něco, protože koučink má hroznej boom, a kdo je koučovanéj, tak je to prostě bomba, takový to: "firma mi dopřála kouče, ty jo, tak už jsem na nějaký úrovni, že do mě chce investovat, někam mě posunovat." (89MP) A u toho psychoterapeuta si myslím, že je to přesně obráceně, že každou by se to snažil spíš utajit, než o tom otevřeně hovořit, právě proto, že je v tom, že je na mě něco špatně.